

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיכל אזולאי
מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)
המאשימה

נגד

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן
ועו"ד גאלב אברהים
הנאשם

הכרעת דין

- (1) כנגד הנאשם, אח במקצועו, הוגש כתב אישום שמייחס לו ביצוע מעשה מגונה במאושפזת בין כותלי בית החולים תוך כדי עבודתו (להלן: "האירוע").
- (2) לאחר ששמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מהן, לאחר שבחנתי את הראיות שהונחו לפניי ונתתי את דעתי לטענות הצדדים, מורה על זיכוי הנאשם מהאישום המיוחס לו, הכל כפי שיפורט להלן.

האישום

- (3) ביום 6.7.2020 הוגש כתב אישום כנגד הנאשם, לפיו ביום 8.11.2018 הייתה פלונית (להלן: "המתלוננת") מאושפזת במחלקה פנימית בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים (להלן בהתאמה: "המחלקה" ו-"בית החולים"). במועד זה, כאמור, עבד הנאשם כאח במחלקה.
- (4) בשעה 23:00 לערך, לחצה המתלוננת על פעמון ההתראה על מנת להזעיק איש צוות רפואי בשל דליפה בעירווי הנוזלים שהוחדר לה. בעקבות הקריאה, הגיע הנאשם לחדרה וטיפל בעירווי. בשלב זה, ביקשה ממנו המתלוננת לעבור לחדר אחר. הוא השיב לה כי אין חדר אחר פנוי ותוך כדי כך אחז בידה השמאלית. ליטף אותה במשך מספר שניות ועזב את

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

החדר. לאחר מספר דקות, שב הנאשם אל החדר והודיע למתלוננת כי נמצא חדר עבורה. היא התרוממה ממיטתה ונעמדה על מנת לארוז את חפציה. בשלב זה, התקרב הנאשם אליה, הצמיד את ראשה בחוזקה אל החזה שלו בידו האחת ומישש את החזה שלה בידו האחרת, תוך שהוא מתנשף. המתלוננת הדפה את ידו של הנאשם וביקשה ממנו שיניח לה. חרף בקשתה, הוא המשיך לאחוז בראשה בחוזקה. המתלוננת שהייתה חלשה בשל מצבה הרפואי, לא הצליחה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם וביקשה ממנו פעם נוספת כי יניח לה. לאחר מספר רגעים הרפה הנאשם מאחיזתו במתלוננת וזו נפלה על המיטה ונשכבה עליה. בשלב זה, תוך כדי שהוא מכסה אותה בשמיכה, ליטף הנאשם את ישבנה של המתלוננת.

(5) במעשים המתוארים לעיל, כך גורסת המאשימה, ביצע הנאשם במתלוננת מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, תוך שימוש בכוח, ולכן היא מייחסת לו ביצוע עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תשובת הנאשם

(6) בדיון מיום 29.10.2020 ניתנה תשובת הנאשם, מפי בא-כוחו, לאישום המיוחס לו.

(7) לפי תשובתו, המתלוננת אושפזה במחלקה בעקבות חום גבוה וחשש לזיהום. מצבה היה חלש. ביום האירוע, אחות במחלקה החליפה לה עירוי אך נוצר צורך לטיפול בשנית באותו עירוי ולשם כך נכנס הנאשם וטיפל בו. באותה הזדמנות, ביקשה המתלוננת ממנו לעבור חדר. הנאשם הזכיר שהיא עברה מספר חדרים באותו יום שכן הפריעו לה "המוניטור" והריחות. הנאשם השיב למתלוננת, כי לא ידוע לו על חדר פנוי ויצא מחדרה. ואולם, לאחר שבדק והבין כי יש חדר פנוי הוא ניגש אליה והודיע לה זאת. היא קמה ממיטתה על מנת לקחת את הדברים שלה לצורך המעבר, כאשר העירוי עודו מחובר לשקית הנוזלים ולמכשיר. כשהחלה לארוז את דבריה, היא הייתה בחולשה ניכרת, איבדה את שיווי משקלה ואז הנאשם תפס אותה על מנת שלא תיפול. הוא ניסה להחזיר אותה למיטה והיא שכבה אלכסונית. הנאשם סידר את שכיבתה, כיסה אותה ויצא מהחדר. אשר לטענה בדבר נגיעה בחזה שלה, השיב הנאשם כי כאשר אחז בה, ייתכן שבלי משים, ידו נגעה בחזה שלה אך זאת ללא כוונה מינית. הנאשם מכחיש כי ביצע מעשה מגונה וגורס שהמתלוננת פירשה את הדברים לפי תחושה סובייקטיבית שלה שאינה משקפת את המציאות. הנאשם הוא עובד מצטיין, אמנם נערך לו בירור בבית החולים אך הוא לא הושעה וממשיך לעבוד שם עד היום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

ראיות הצדדים וההל"ך

(8) בפרשת התביעה, העידו (לפי סדר שמיעת העדויות) המתלוננת, אחות שעובדת בבית החולים ד.ג. (להלן: "ד"), אחות נוספת שעובדת בבית החולים א.ד. (להלן: "א"), השוטר רס"מ ש' הללי (להלן: "השוטר"). עדים אלה העידו בדיון מיום 11.2.2021. שתי עדות תביעה נוספות העידו בדיון מיום 3.3.2021 והן: השוטרת א' אלמיהו (להלן: "השוטרת") וגם חברתה של המתלוננת ד.ק. (להלן: "החברה" או "ר").

(9) מטעם המאשימה הוגשו מוצגים אלה:

- מוצג מא/1: צילומי מכשיר הטלפון הנייד של החברה ר' בהם מופיעה התכתבות במסרונים בין המתלוננת לבניה, באמצעות יישומון ה"וואצ-אפ". ההתכתבות היא מיום האירוע זמן קצר לפני חצות וגם למחרת האירוע בבוקר.
- מוצג מא/2: שני סיכומי אשפוז של בית החולים עבור המתלוננת. הסיכום הראשון מיום 4.11.2018 עבור אשפוז שהחל ביום 2.11.2018, והשני הוא מיום 9.11.2018 עבור אשפוז שהחל ביום 7.11.2018.
- מוצג מא/3: הודעת הנאשם במשטרה מיום 9.11.2018, שעה 04:40. מדובר בהודעה שנכתבה תחת אזהרה ובה בין היתר, הוא התייחס לחשדות נגדו והציג את גרסתו ביחס למה שאירע ביום האירוע.
- מוצג מא/4: דו"ח ותמליל עימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם במשטרה ביום 31.12.2018 בשעה 16:10 (להלן: "העימות").
- מוצג מא/5: תקליטור ובו קובץ מדיה של צילום העימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם במשטרה. הסרטון הוא ללא הקלטת שמע.
- בנוסף, לאחר שמיעת עדות המתלוננת, הגישה המאשימה תקליטור ובו הקלטות השמע של המסרונים הקוליים אשר העבירה המתלוננת לחברתה ר' במסגרת ההתכתבות ביניהן ביום האירוע (מוצג מא/1) לעיל. בשל טעות, המוצג לא סומן במועד הגשתו, אך הוא יסומן עתה למען הסדר הטוב כמוצג מא/6.

(10) בפרשת ההגנה, העיד הנאשם ביום 16.3.2021. כמו כן הוגשו מטעמו המוצגים הבאים:

- מוצג נ/1: שרטוט של חדר 15 במחלקה שבו שהתה המתלוננת והתרחש האירוע (להלן: "החדר"). נאמר שהשרטוט צוייר על-ידי בא-כוח הנאשם. השרטוט אושר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

על-ידי המתלוננת בעדותה¹. לפי שרטוט זה מיטת המתלוננת נמצאת מול מיטה נוספת. ביחס לאופן השכיבה של המאושפז על המיטה, עמוד "האינפוזיה" (להלן: "העירווי") נמצא משמאל לראשו (משמאל למיטה), מימין לראשו נמצא ארון, ומאחורי הראש (בגב המיטה) נמצא קיר של החדר.

- מוצג 2/1: הודעת המתלוננת במשטרה, מיום 9.11.2018 בשעה 03:03. ההודעה נגבתה בבית החולים ובה היא סיפרה את אשר התרחש.
- מוצג 3/1: הודעת המתלוננת במשטרה, מיום 29.8.2019 בשעה 09:15. המתלוננת סיפרה את אשר התרחש באופן מורחב יותר.

(11) ביום 26.4.2021 נשמעו סיכומי הצדדים בעל-פה.

עדות המתלוננת (עמודים 7-130, דיון מיום 11.2.2021)

(12) המתלוננת בחורה צעירה באמצע שנות העשרים לחייה. עובדת סוציאלית. לפי עדותה, היא אושפזה בבית החולים פעמיים. פעם ראשונה ביום 2.11.2018 והשנייה ביום 7.11.2018. מספר ימים לפני אושפוזיה הראשון, היא שבה מטיול בהודו. אז הרגישה חולשה וכאבים בגב תחתון שהקרינו לרגל. החולשה התבטאה גם בחום גבוה, בקושי ללכת ולעמוד לבד. על כן, היא פונתה באמבולנס מביתה לבית החולים. שם שהתה למשך שלושה ימים שבמסגרתם טופלה באמצעות תרופות ומנוחה. בהתחלה לא ידעו בבית החולים לאבחן את מחלתה, אך בהמשך, התברר שהיא סובלת מקדחת "דנגי". כאשר החום ירד, ביקשה להשתחרר וכך היה. ואולם, לאחר ששבה לביתה, החום עלה שוב ואז התאשפזה בפעם השנייה. היא הובהלה לבית החולים ברכב על-ידי אמה.

(13) במהלך אושפוזיה, היא הושמה בחדר 17 שהיה בו "מוניטור" אשר הפריע לה. לפיכך, לאחר לילה, היא הועברה לבקשתה לחדר אחר, הוא חדר 15. כל זמן זה היא הייתה בליווי אימה. בחדר זה, היו שלוש מיטות ושהתה בו אישה מבוגרת במצב סיעודי (להלן: "המאושפזת המבוגרת") אשר נזקקה מידי פעם לחילופי טיטולים. המיטה של המאושפזת המבוגרת הייתה מול מיטת המתלוננת עם וילון סגור. בשלב זה, המתלוננת התחילה להרגיש שיפור במצבה לאחר שקיבלה טיפול אנטיביוטי. ביום האירוע (8.11.2018) מסרה לאימה שהיא מסתדרת בכוחות עצמה, כי מסוגלת לקום וללכת לבד ואף עזרה לעתים למאושפזת

¹ עמוד 36, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

המבוגרת. המתלוננת נותרה עם עירוני נזולים בידה השמאלית והסכימה להישאר באשפוז. ואולם, לא היה לה נוח לשהות באותו חדר שכן "היה ריח מאוד מאוד לא נעים"² הכרוך בטיפול במאושפזת המבוגרת. למתלוננת לא הייתה שינה רצופה והייתה "קצת עייפה"³. בנוסף, ביום האירוע, העירוני טפסף והייתה דליפה. בעיה זו טופלה על-ידי אחת האחיות. אך באותו יום בשעה 23:00 לערך, מששב העירוני לטפסף וכאמור, בשל חוסר הנעימות בשהייה בחדר, היא צלצלה בפעמון ההתראה והנאשם הגיע. לא הייתה היכרות ביניהם קודם לכן.

(14) הנאשם סידר את העירוני המטפסף בהצלחה, ואז ביקשה ממנו המתלוננת לעבור חדר. הנאשם תפס את כף ידה השמאלית, ליטף אותה ואמר שהוא מצטער וכי אין חדרים פנויים בשל עומס. המתלוננת לא הבינה מה הוא עושה והלב שלה התכווץ. הנאשם יצא מהחדר אך חזר לאחר מספר דקות מיוזמתו ומסר למתלוננת כי מצא עבורה חדר "לבד"⁴. היא שמחה מזה ורצתה לקום לארוז את חפציה מהארון שהיה מימין למיטתה. בשלב זה, היא התיישבה על המיטה, "אחזה"⁵ בידית שלה ונעמדה על רגליה. היא הרגישה "מצוין". עמוד העירוני היה מצד שמאל למיטתה ולא ברור אם הוזה למרגלות המיטה אם לאו. בכל אופן, כשפתחה את הארון, אז הנאשם התקרב אליה "מצד ימין"⁶ ותוך מספר שניות, תפס לה את הראש בחוזקה ושם על חזהו, באופן זה שהפנים שלה היו צמודים לחזה שלו. הוא הזיע והתנשף עם דפיקות לב מואצות "וזה הרגיש כאילו הוא עומד עליו"⁷, "זה הרגיש כאילו הוא באקט מיני"⁸. המתלוננת סיפרה כי קפאה ולא יכלה לצעוק. תוך כדי, הנאשם שלח את ידו השנייה והתחיל למשש את החזה שלה. בעדותה, הדגימה כיצד המישוש התרחש. בתגובה, ביקשה המתלוננת ממנו להניח לה, הדפה את ידו והוא לא התנגד אך המשיך להחזיק את הראש בחוזקה תוך שהוא מזיע ומתנשף. לאחר שביקשה ממנו מספר פעמים שיניח לה, הוא הרפה. היא התיישבה על המיטה ונשכבה. הוא כיסה אותה, תוך כדי שהוא מלטף את ישבנה. בחקירתה הנגדית, תיארה המתלוננת נגיעה באזור ירך עליונה מצד ימין⁹. היא אמרה לו שהיא בסדר והוא יצא מהחדר.

(²) שורות 22-24 בעמוד 10, דיון מיום 11.2.2021
 (³) שורות 23-25 בעמוד 25, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴) שורות 12-13 בעמוד 12, דיון מיום 11.2.2021
 (⁵) שורה 6 בעמוד 17, דיון מיום 11.2.2021
 (⁶) שורה 4 בעמוד 20, דיון מיום 11.2.2021
 (⁷) שורות 1-4 בעמוד 18, דיון מיום 11.2.2021
 (⁸) שורות 13-14 בעמוד 18, דיון מיום 11.2.2021
 (⁹) עמוד 112, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

15) עם צאתו מהחדר, היא פרצה בבכי והייתה נסערת. לאחר מספר רגעים התקשרה לחברתה ר', שהיא אחות במקצועה. היא פחדה שהנאשם ישמע אותה, אז ביקשה שהן תכתבנה באמצעות ה-"וואצ-אפ". ר' הפצירה בה לגשת לאח האחראי (להלן: "האח האחראי"). המתלוננת אספה את עצמה וקמה. לבקשת המאושפזת המבוגרת ולאחר שראתה את הנאשם נכנס לחדר שליד, אמרה לו כי שותפתה לחדר קוראת לו ואז הוא נכנס לחדר. היא הלכה במסדרון בליווי העירוני בכוחות עצמה ופגשה את האח האחראי. לאחר שסיפרה לו את מה שאירע, ביקש ממנה להמתין, הלך לנאשם וחזר. הוא מסר לה כי הנאשם אמר לו שהוא "רק עוזר"¹⁰ לה. בשלב זה, האח האחראי קרא לאחות הראשית, וכי אז הגיעו שתי אחיות ד' ו-א' שביררו עמה מה קרה. לבקשתה, הוזמנה משטרה שהגיעה בשעה 03:00 וכי אז נגבתה הודעתה הראשונה בנוכחות אחות. המתלוננת הרגישה מובכת במעמד זה. בבוקר למחרת, היא שוחררה מבית החולים ללא חום ויכלה להתנייד בכוחות עצמה. היא ציינה בעדותה כי הרגישה ששחרורה נבע גם על רקע התלונה שהגישה.

16) המתלוננת דוחה את גרסת הנאשם לפיה היא טעתה כביכול בפרשנות שנתנה לאירוע. היא יודעת להבחין בין מגע מיני לבין עזרה מקצועית. היא לא הייתה בהזיות והייתה מודעת לכל מה שהתרחש סביבה.

עדות ד' (עמודים 131-157, דיון מיום 11.2.2021)

17) ד' היא אחות ראשית במחלקת אשפוז יום בבית החולים. בסופי שבוע היא גם מנהלת תורנית יחד עם מנהלת נוספת. במסגרת תפקידה זה, היא עוברת בין המחלקות. היא עובדת בבית החולים למעלה משני עשורים ואין היכרות בינה לבין הנאשם עובר לאירוע.

18) העדה סיפרה, כי ביום האירוע קיבלה שיחת טלפון מהאח האחראי במחלקה. האח בכה ואמר שהוא מתמודד עם מצב שלא ידע כמותו בעבר. מסר לה כי יש חשד להטרדה מינית על-ידי אחד העובדים. ד' ניגשה למחלקה ושוחחה תחילה עם האח האחראי. הוא סיפר לה שהמתלוננת היא מטופלת שהייתה לה מחלה חידקית אשר בעקבותיה קיבלה אנטיביוטיקה. הוא סיפר לה גם שהמתלוננת עברה פעמיים מחדר לחדר, וכי הנאשם נגע לה במקומות אינטימיים, חזה, ראש וישבן.

19) לאחר מכן, פגשה ד' את המתלוננת אשר סיפרה לה שהיא רוצה להשתחרר מבית החולים וכי הנאשם נגע בה במקומות שציינה. העדה תיארה שהמתלוננת בכתה, עיניה היו נפוחות,

¹⁰ שורה 17 בעמוד 29, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

והייתה נסערת מאוד. היא הייתה עם עירוני. ד' הסבירה לה שבמצבה הנוכחי, לא יכולה להשתחרר מבית החולים והציעה לה לעבור למחלקה אחרת. המתלוננת הייתה בהכרה, דיברה לעניין, אך הייתה חלשה, ישבה על כיסא גלגלים ולא הייתה יכולה לקום. ד' שאלה את המתלוננת אם היא בטוחה במה שהיא מוסרת. המתלוננת הייתה נחושה בדעתה וטענה שהנאשם נגע בה נגיעות שהן מעבר לעזרה למטופל. ד' שבה לאח האחראי שהיה נסער אף הוא, ובנוסף סידרה למתלוננת מקום שהות אחר. ד' שוחחה גם עם הנאשם אשר סיפר לה כי המתלוננת לא הרגישה טוב, היא אספה כמה חפצים והרגישה שהיא מתעלפת, אז הוא חש צורך להושיב אותה מהמיטה לכיסא גלגלים. היא (ד') שאלה אותו האם הוא נגע למתלוננת בחזה, והוא השיב בשלילה. לדבריה: "וגם כשלקח אותה וזה טבעי, אנחנו אנשי מקצוע וזה טבעי שאנחנו נוגעים באנשים. אבל נגיעה בראש, שהיא לא תקבל מכה, בשכמות וברגליים, כדי להושיב אותה"¹¹. ד' העידה כי ככלל אישה מטפלת באישה וגבר מטפל בגבר. עם זאת, לפעמים, מטופלת נופלת אז לא רצים לחפש מישהו שיבוא לעזור לאח שכבר מטפל, כי זה מצב חירום.

(20) בחקירתה הנגדית, שללה העדה כי ראתה את המתלוננת יוצאת מחדרה אך שמעה מהאח האחראי שהיא הגיעה אליו על כיסא גלגלים מאחר והייתה חלשה מאוד. בכל אופן, כשהיא הגיעה למחלקה היא ראתה "בזווית העין" שהמתלוננת יושבת על כיסא גלגלים. בנוסף, לגבי הטיפול במתלוננת, העידה ד' כי כאשר אח ניגש למטופלת ויש צורך בטיפול באיברים אינטימיים, אז הוא צריך לבוא עם עוד אחות. אשר לעובדה לפיה הנאשם הגיע לחדר לבדו כדי לטפל בעירוני ולאחר מכן למסור לה שיש חדר פנוי, לא היה צורך להגיע עם אחות נוספת.

(21) בחקירתה החוזרת העידה ד' כי באותו לילה כשהגיעה למחלקה היא ראתה את התיק הרפואי של המתלוננת, וזוכרת שהיא קיבלה "אנטיביוטיקות"¹² בתקופת אשפוז, שיכול להחליש את הגוף, לרבות קימה והליכה. היא לא זוכרת סוגים ומינונים.

עדות א' (עמודים 158-167, דיון מיום 11.2.2021)

(22) א' היא עובדת ותיקה בבית החולים, ומזה כ-12 שנה היא מנהלת תורנית. תפקידה, בין השאר, להחליף את מנהל בית החולים ולנהל את שירותי הסייעוד בשעות הערב והלילה.

¹¹ שורות 19-21 בעמוד 136, דיון מיום 11.2.2021
¹² שורה 21 בעמוד 155, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בדרך כלל, בכל משמרת יש שני מנהלים. במסגרת זו וגם במסגרת עבודתה במחלקת "קורונה", היא פגשה את הנאשם. היא מכירה אותו מזה כשמונה שנים. לדבריה, הוא אח "מאוד מסור", "מאוד מדויק", שקט וצנוע שעושה את העבודה שלו "נאמנה". עד האירוע היא לא קיבלה כל תלונה נגדו¹³.

(23) העדה סיפרה כי ביום האירוע, היא הייתה מנהלת תורנית עם האחות ד'. זמן מה לפני שקיבלה שיחת טלפון מ-ד', טיפלה באירוע אחר שבו נכחה משטרה בבניין אחר של בית החולים. ד' התקשרה אליה, סיפרה לה שיש מטופלת שטוענת כי נפגעה מינית. א' ניגשה למחלקה ושם היא פגשה את ד' שסיפרה לה על האירוע באופן כללי. שתיהן שוחחו עם האח האחראי שהיה "מאוד נסער". א' זוכרת ששוחחה עם המתלוננת ועם הנאשם, אך אינה זוכרת מי קודם. בשיחתה עם המתלוננת, אמרה לה שהיא תעשה הכל בשבילה מתוך אחריות על המטפל ועל המטופל. המתלוננת מסרה שהיא רוצה להתלונן, ולכן העדה הזעיקה את המשטרה שכבר נכחה במתחם בית החולים. השוטרים שהגיעו לא היו מיומנים מספיק לסיטואציה, ולכן לבקשת העדה, הגיעו חוקרים אחרים. עד הגעת המשטרה, שוחחה א' עם הנאשם שהכחיש באוזניה את מה שמייחסת לו המתלוננת, וסיפר שהיא הסתחררה כשקמה מהמיטה, הוא חשב שהיא עומדת ליפול, ולכן הוא החזיק אותה על מנת להרים אותה, ובזה מבחינתו נגמרה מעורבותו.

(24) השוטרים שהגיעו שוחחו עם הנאשם ועם המתלוננת שגבו ממנה הודעה בנוכחות העדה. א' סיפרה כי הפריע לה שהשוטר מכניס למתלוננת מילים לפה ושאל אותה שאלות ספציפיות. העדה העירה לשוטר על כך, אשר שינה את אופן חקירתו. לאחר שהשוטרים התייעצו עם הקצין שלהם, לקחו את הנאשם לתחנה להמשך חקירה, ללא כל ליווי של נציג מבית החולים. העדה סיפרה כי היה לה קשה עם זה.

(25) א' אינה זוכרת כשפגשה את המתלוננת לראשונה אם היא שכבה על מיטה או ישבה על כיסא גלגלים. אך כן זוכרת שהיא הייתה מאוד רגועה, מפוקסת, שקולה וסיפרה לה "בפורטרט" את החוויה שלה מהאירוע. המתלוננת לא בכתה ולא הייתה בסערת רגשות. א' העידה שהמתלוננת סיפרה לה כי כאשר נכנס הנאשם לחדרה ואמר לה שהתפנה חדר וכי תוכל לעבור אליו, היא קמה לאסוף את חפציה מהרצפה ולארגן אותם, הרגישה קצת מסוחררת אבל היא לא עמדה ליפול. היא (המתלוננת) הרגישה שהוא עמד מאחוריה, ריתק את הראש

¹³ שורות 7-11 בעמוד 159, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

שלה לחזה שלו, נגע לה באיבר המין ובישבן והשכיב אותה על המיטה. אותו תיאור מסרה המתלוננת גם לשוטר שגבה את הודעתה.

(26) ביחס לשיחתה עם הנאשם, מתארת העדה שהוא סיפר לה כי הגיע למתלוננת וביקש ממנה לעבור חדר מאחר וזה התפנה, היא קמה לארגן את חפציה אך ברגע שבו התכופפה הוא ראה שהיא עומדת לאבד שיווי משקל, אז הוא תמך בה. הוא עמד מהצד השני של המיטה, רכן לכיוונה, החזיק אותה והשכיב אותה על המיטה. לדברי א', מדובר "בטכניקה"¹⁴ שמשמשים בה כאשר משכיבים חולים אשר עומדים ליפול.

(27) א' אישרה בהמשך עדותה, את דבריה שמסרה במשטרה קודם לכן, ולפיהם הנאשם מסר לה שהוא "רק" החזיק את המתלוננת "חזק" כדי שלא תיפול, לדבריה: "הוא אמר החזקתי אותה חזק"¹⁵. משאלות באת-כוח המאשימה ל-א', ניתן היה להבין שהעדה לא מסרה במשטרה כי שמעה מפי המתלוננת אומרת שהיא הסתחררה כשעמדה. ואולם, בחקירתה הנגדית לפניי, היא שבה וציינה כי שמעה את המתלוננת אומרת שהיא הרגישה מסתחררת וכי נגע לה הנאשם באיבר המין¹⁶. עוד העידה א' כי במועד האירוע, שהתה בחדר עוד מאושפזת מבוגרת, סיעודית, שהייתה מחוברת למוניטור. למיטב זיכרונה של העדה, מאושפזת זאת הייתה דמנטית ולכן לא חקרו אותה.

עדות השוטר הללי (עמודים 168-169, דיון מיום 11.2.2021)

(28) העד הוא שוטר שערך מזכר ביום 7.1.2019 כאשר התבקש לסייע לחוקרת לשייך תמונות ממסך טלפון אשר צילמה [מוצג מא/1], למערכת המחשוב המשטרית. לדבריו מדובר בפעולה טכנית בלבד, שזולתה לא נטל חלק בחקירה ולא ערך כל שינוי בתמונות.

עדות השוטרת (עמודים 7-11, דיון מיום 3.3.2021)

(29) העדה ערכה את העימות בין המתלוננת לבין הנאשם במשטרה ביום 31.12.2018. זאת הפעולה היחידה שהיא עשתה בתיק. העדה אינה זוכרת את העימות עצמו אך הוגש דו"ח וגם תקליטור שאין בו הקלטת שמע [מוצגים מא/4 ומא/5]. לדברי העדה, כאשר היא עורכת

¹⁴ שורה 8 בעמוד 163, דיון מיום 11.2.2021

¹⁵ עמוד 164, דיון מיום 11.2.2021

¹⁶ עמוד 165, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

עימותים היא בודקת שהמצלמה עובדת, אין לה אפשרות לבדוק אם יש הקלטת שמע. רק אחרי שהיא מבצעת את העימות, היא מעבירה את זה לאיש המחשבים במשטרה והוא בודק את התקליטור. לעניין צילום העימות, סיפרה שהמצלמה מובנית בחדר. השוטר כותבת את מה שנאמר בעימות כמו גביית הודעה, ואז נותנת לנאשם ולמתלוננת לקרוא ולחתום. העדה מאשרת כי יכול להיות שבכתובת הדו"ח מפספסים דברים.

עדות ר' (עמודים 12-36, דיון מיום 3.3.2021)

30 ר' היא אחות בהכשרתה והוסמכה לפני שלוש שנים. עבדה כאחות במיון. כיום היא סטודנטית. היא חברה של המתלוננת מתקופת היסודי. העדה תיארה שהיא מכירה את המתלוננת כאדם אובייקטיבי, רציונלי, ולא קל לבלבל אותו. העדה סיפרה שהיא מאמינה כי מה ששמעה מהמתלוננת ביחס ליום האירוע, אכן היה, וגם אם המתלוננת הייתה חלשה פיזית, זה עדין אינו אומר שלא הייתה מסוגלת לראות את המציאות כפי שהיא. עוד סיפרה כי מספר ימים לפני האירוע, היא ביקרה את המתלוננת במיון. אז הייתה חלשה מאוד עם חום גבוה וירידה רבה במשקל, "מצבה הפיזי היה לא משהו"¹⁷. הן הצטלמו ביחד.

31 ר' סיפרה כי ביום האירוע, המתלוננת התקשרה אליה בסביבות השעה 23:30 אך לא הצליחה לשמוע מה היא אומרת מאחר ולחשה. הקול של המתלוננת רעד והיא נשמעה מאוד נסערת, מבולבלת ומבוהלת. המתלוננת ביקשה ממנה להסתכל ב-"וואצ-אפ" שכן פחדה שמישהו ישמע אותה. ר' סיפרה עוד כי מכיוון שלא הייתה לה סוללה, אז ביקשה מהמתלוננת שתתקשר אליה לטלפון של חברה אחרת, ולכן דיברה אתה בהמשך ממכשיר אחר. המתלוננת שלחה לה מסרונים כתובים וקוליים לפיהם אח במחלקה הטריד אותה. לכן ר' הציעה לה לבוא אליה מאחר והיא גרה קרוב, ובנוסף אמרה לה שתחפש את האח האחראי ותדווח לו על האירוע. לאחר מכן, באותו ערב, הן שוחחו כאמור בטלפון והמתלוננת סיפרה לה מה קרה. לדברי העדה, המתלוננת סיפרה לה שהנאשם תפס אותה בכך שהצמיד את הראש שלה לחזה שלו, וביד השנייה נגע לה "בציצי" והיא הייתה צריכה "ממש" להגיד לו לעזוב אותה. המתלוננת תיארה באוזניה שהוא "מישש אותה בשדיים"¹⁸. עוד סיפרה לה המתלוננת כי הרגישה ממנו אנרגיה מינית, היא הרגישה שהוא מתנשף וכי זה לא הייתה "סתם נגיעה", אלא היה שם "משהו מיני".

¹⁷ שורה 12 בעמוד 14, דיון מיום 3.3.2021
¹⁸ שורות 15-16, עמוד 16 בפרוטוקול הדיון מיום 3.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(32) ר' נתבקשה בחקירתה הראשית להתייחס, מזווית הראיה שלה כאחות, לאפשרות שבה מחזיקים ראשו של מטופל כדי למנוע ממנו ליפול. היא תיארה כי קורה שאנשים נופלים ונוזקים לעזרה, אך תיאור המתלוננת מצביע על כך שמה שביצע הנאשם אין זה הגיוני שזה "עזרה". לדבריה, יש קו ברור בין לעזור למטופל שלא ליפול לבין לגעת בו בצורה לא ראויה. בנוסף, לקראת סוף עדותה הראשית, ביקשה העדה לציין כי חשוב לה שהעולם יהיה בטוח יותר עבור נשים, ולבטח במרחב כמו בית חולים.

(33) בחקירתה הנגדית סיפרה העדה שהמתלוננת לא בכתה כשהן שוחחו וכי סיפרה לה את הדברים באופן מפורט. העידה גם כן, כי החברה שהתקיימה השיחה באמצעות מכשיר הטלפון שלה, לא שמעה את השיחה אבל ר' סיפרה לה את מה ששמעה מהמתלוננת. אשר לנגיעה בחזה, והשימוש של העדה במילה "שדיים", ר' הסבירה כי אינה זוכרת האם המתלוננת סיפרה אם הוא נגע לה בשני השדיים או בשד אחד. היא זוכרת שהמתלוננת סיפרה לה כי הנאשם הצמיד את ראשה לחזה שלו ונגע לה "בציצי", וזו המילה שהמתלוננת השתמשה בה. לעניין הנגיעה בישבן, העידה ר' שהמתלוננת לא סיפרה לה על כך. האירוע כפי שסופר לה, היה בזמן עמידה. לעניין "ההתנשפות" של הנאשם בזמן האירוע, סיפרה העדה כי שמעה זאת מפי המתלוננת, ובכל מקרה, "מאוד קל" לזהות שהתנשפות היא ממאמץ או לא. לעניין תפיסת מטופל מראשו מפני נפילה, אישרה ר' כי יכולה להיות התנהגות אינסטינקטיבית כזו, אך מכאן ועד להצמיד את המטופל אל המטפל, היא לא מצליחה להבין זאת. עוד לדבריה, ייתכן מצב של מגע לא מכוון עם החזה של המטופל, אך אין אפשרות למשש את החזה באינסטינקט.

עדות הנאשם (עמודים 10-89, דיון מיום 16.3.2021)

(34) הנאשם בן 35. אב משפחה. לפי עדותו בחקירה הראשית, הוא עובד כאח מזה כ-12 שנים, עבד במספר מוסדות רפואיים. את הכשרתו המקצועית למד בהדסה. תחילת עבודתו החלה במחלקת אורתופדיה ומשם רכש מיומנות בסיוע לחולים לעבור ממקום למקום או להתמודד עם חולה שעומד ליפול. הוא תיאר את עבודתו כקשה והיא כוללת שלוש משמרות: בוקר, ערב ולילה. משמרת לילה מתחילה בשעה 23:00 עד שעה 07:00. הוא מטפל באנשים שמגיעים במצב "קדיטי", לא יציבים, מקבלים טיפול, מייצבים אותם ואז משתחררים. אשר להעברת חולה ממקום למקום והסיוע הפיזי הנדרש, הסביר הנאשם כי כאשר מדובר בחולה סיעודי אז הסיוע נעשה באמצעות שני אנשים. ואולם כאשר מדובר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בחולה תשוש, אז מספיק אח אחד. הוא הדגים כיצד אוחז בחולה כזה על מנת להרים אותו מכיסאו, בכלל זה אוחז אותו בשתי ידיו של האח מתחת לבתי השחי של החולה. אשר לחולה שעומד ליפול, העיד הנאשם כי דבר ראשון, יש למנוע את הנפילה, ודבר שני "להגן על הראש שזה הכי חשוב"¹⁹. הנאשם סיפר עוד כי כאשר זה קורה באופן פתאומי, "אין לך תכנית ממש בראש" ולא מתחיל לחשוב מהיכן לתפוס, העיקר כאמור, למנוע את הנפילה ולאחוז בראש שכן אם החולה נופל במקרה כזה, ראשו לא ייפגע.

(35) ביחס ליום האירוע, סיפר הנאשם כי בשעה 23:00 התחיל את המשמרת שלו. האחות שחפפה אותו סיפרה לו על המאושפזים ולגבי המתלוננת, נמסר לו שהיא סובלת מחולשה וגם "בירור חומי", וכך מסרה לו שהיא עברה חדר מקודם בגלל רעש מוניטור. בשעה 23:15 לערך צלצלה המתלוננת בפעמון ההתראה והוא ניגש לחדרה. אמרה לו שיש דליפה מהעירוי בידה השמאלית. היא טיפל בעירווי ובחיבורים שלו, ערך שטיפה ומצא שלא הייתה בעיה. המתלוננת מסרה לו כי מזה יומיים לא ישנה ומבקשת לעבור חדר. אז, הוא יצא ופנה לאח האחראי. הנאשם סיפר, כי במחלקה יש חדרים ששמורים לחולים שסובלים מחיידקים ולכן מלינים אותם בנפרד. אחד מאלה, היה פנוי. הוא חזר למתלוננת למסור לה אם תרצה להעביר לילה בחדר כזה או שכבר תעבור לשם עם חפציה.

(36) המתלוננת רצתה לקום כדי לאסוף חפציה. העירווי היה מצד שמאל והארון מצד ימין. היא שכבה על מיטה ישנה שהדופן שלה (להלן: "המעקה") עשויה מברזל. הנאשם הוריד את המעקה הימני. המתלוננת הייתה מחוברת לעירווי והיא הייתה חלשה ולא יציבה. הוא עמד לצדה במרחק של כחצי מטר. לדבריו, "פתאום" היא הסתחררה ואיבדה שיווי משקל, וכי אז (הדגים) אחז בראש שלה בצורה חזקה באופן זה שזרועו השמאלית הייתה סביב ראשה, והושיט את ידו הימנית מתחת לבית השחי השמאלי שלה, על מנת לתמוך בה שלא תיפול מצד שמאל שלה (צד ימין שלו), שכן לדבריו: "כנגד כובד המשקל". לאחר מכן, היא סימנה לו שיזיז את ידו הימנית והוא הזיז אותה מיד אך המשיך להחזיק בראש שלה בחוזקה. הוא החזיר אותה למיטה בצורה אלכסונית. חלק גופה העליון שכב על המיטה ורגליה על הרצפה. לכן ניסה ליישר את שכיבתה, באופן זה שביד אחת הושיט מתחת לגב שלה וביד השנייה הרים את רגליה ויישר את גופה על המיטה. לאחר מכן, הרים את המעקה, כיסה אותה ויצא מהחדר. לאחר כרבע שעה מסר לו האח האחראי שיש מטופלת שהתלוננה נגדו כי הטריד אותה.

¹⁹ שורות 19-22 בעמוד 13, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(37) ביחס לגרסת המתלוננת לפיה הוא התנשף, הסביר הנאשם כי כאשר חולה נופל מולו באופן פתאומי, זה "רגיל" שהאדרנלין יעלה ויעשה "מאמץ". ביחס לגרסתה לפיה ידו הזיעה, הוא סיפר שהוא סובל מזיעת יתר, עד כדי כך שלאחר יום עבודה הגרביים שלו ספוגות בזיעה, לדבריו: "זה הגוף שלי פשוט". הנאשם אינו זוכר אם היה באירוע כיסא גלגלים. עוד סיפר כי בחקירתו במשטרה הוא תיאר באופן כללי ולא מפורט כיצד פעל בעניינה של המתלוננת. הוא היה בלחץ.

(38) בחקירתו הנגדית, העיד הנאשם כי האירוע התרחש בחצי השעה הראשונה שלו במשמרת, קרה "פתאום" ותוך "שניות", הוא הגיב באופן "ספונטני" וכי זאת הייתה "אחריות" שלו מתוקף תפקידו. הנאשם אישר כי הצמיד את הראש לחזהו שכן המתלוננת עמדה ליפול, וכן לא שלל את האפשרות שנגע בחזה שלה השמאלי בזרועו כאשר הושיט אותה כדי לתמוך בה. אמר כי ייתכן והיה "שפשוף" אך לא מישוש". בנוסף, הנאשם לא שלל כי ייתכן ונגע בגופה כאשר כיסה אותה זאת במסגרת הרמת המעקה או עם פעולת הכיסוי, וכן אם נגע בידה עת טיפל בעירווי אז זה היה לצורך הטיפול בעירווי. הנאשם סיפר כי כאשר נכנס לחדר בפעם השנייה, הוא החליט להישאר עת קמה המתלוננת לאסוף את חפציה מכיוון שידע שהיא סובלת מחולשה, והיא קמה מהמיטה "לאט לאט", אחרת הוא היה יוצא מהחדר. לעניין מצבה הרפואי אז, אמר שיש לו ניסיון 12 שנה בעבודה בתחום והוא יודע לזהות חולשה ויש לו את "הראייה" שלו. לקראת סוף עדותו (בחקירה החוזרת) אמר כי אם הייתה נפגעת המתלוננת בראשה, הוא היה עלול לאבד את רישיונו.

(39) הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי לאחר שהשכיב את המתלוננת הוא לא "לקח סימנים" כמו מדידת חום ולחץ דם. הסביר זאת שלא הספיק לעשות כן וכי יש "טדר", וכן לדבריו "ענדיין לא הסתיים הטיפול". הוא הסביר כי לא דיווח על כך שהמתלוננת עמדה ליפול מכיוון שסיבת האשפוז שלה היא חולשה כללית. בכל מקרה, לדבריו, זה לא הגיוני כי יבוא לעבודתו עם "דברים כאלה" (קרי: מחשבות לפגוע מינית).

דיון והכרעה

(40) לאחר ששמעתי את עדויות עדי הצדדים והתרשמתי מהן וכן לאחר שנתתי את דעתי לטענותיהם ולמכלול ראיותיהם, הגעתי לכלל מסקנה, כי לא הוכח על-ידי המאשימה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(41) כבר כאן אציין, כי אין מסקנתי דלעיל מצביעה על חוסר מהימנות של המתלוננת או של מי מיתר עדי התביעה. עדויות עדי התביעה, הותירו רושם אמין. עדויות האחיות ד' ו-א', אמנם אין זהות ביניהן לבין תיאור העובדות שאינו שנוי במחלוקת, אך גרעין גרסאותיהן הוא אותנטי ויש בו לתמוך דווקא בהגנת הנאשם.

(42) אשר לעדות המתלוננת, כמכלול, היא הותירה רושם מהימן וחיוכי. המתלוננת תיארה את התרחשות הדברים בצורה צלולה ובטוחה ותיארה את חווייתה מיום האירוע, כפי שחוותה אותה בחושיה בזמן אמת. עוד אציין כאן, כי רובם של רכיבי גרסתה העובדתית אינם שנויים במחלוקת, למעט מספר נקודות שאעמוד עליהן בהמשך ובהן לא מצאתי להעדיף את גרסתה על גרסת הנאשם. מכאן, מוצא אני גם כמהימנה את עדות חברתה ר' אשר תיארה את הדברים כפי ששמעה והתרשמה מהמתלוננת בזמן אמת.

(43) לצד זאת, גם עדות הנאשם הותירה רושם מהימן. הנאשם העיד בביטחון עצמי ונתן הסברים מניחים את הדעת להתרחשות הדברים שמייחסת לו המאשימה, בפרט, ביחס לרכיבים העובדתיים שבהם היה מגע פיזי בינו לבין המתלוננת. אף שבעדותו במשפט ישנה הרחבה מסוימת של תיאור הדברים זאת ביחס לאופן שבו הוא תיאר אותם במשטרה, בין בחקירה ובין בעימות (כפי שיפורט בהמשך), אך לא מצאתי בזאת סתירות שיש בהן לבסס חוסר אמינות שלו. מחומר הראיות עולה ספק סביר, ואולי אף ברמה גבוהה מכך, שמוביל לזיכוי מן המיוחס לו באישום. סבורני כי קיים פער בין "האמת" או המהימנות הסובייקטיבית שחוותה אותה המתלוננת בחושיה לאופן התרחשות האירוע, לבין האמת האובייקטיבית כפי שהייתה. אותה מסכת התרחשויות "כמעט", ניתן היה לפרשה לפי חווייתה הסובייקטיבית של המתלוננת מצד אחד, ומצד שני, ניתן לתארה כפי שהנאשם הסביר אותה, לרבות בפן המקצועי כאח.

התשתית המשפטית

(44) סעיף 34כב(א) בחוק העונשין מורה, כי "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

(45) אשר לטיבו של הספק הסביר שמצדיק את זיכוי של נאשם מהמיוחס לו, נקבע שלא מדובר בספק אשר הסתברות התממשותו היא תיאורטית בלבד, אלא ספק ממשי שיש לו עוגן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

- ואחיזה בחומר הראיות. אותו ספק צריך להיות "בעל משקל", כזה שיש בו כדי "לערער" את המערך העובדתי-נסיבתי שהוצג על-ידי התביעה, עד שלא תוכל עוד לעמוד על רגליה מסקנה חד-משמעית בדבר אשמתו של הנאשם [ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' מקסים בלאוטוב, פסקה 12 (13.9.2005); ע"פ 8415/16 חאטם אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.6.2018)].
- (46) כזכור, הנאשם מואשם בביצוע עבירת מעשה מגונה תוך שימוש בכוח (סעיף 348(ג) בחוק העונשין). "מעשה מגונה" מוגדר בסעיף 348(ו) כ-"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".
- (47) היסוד העובדתי לעבירה זו נבחן לפי מבחן אובייקטיבי. מבחן זה שואל כיצד בנסיבות העניין היו מתפרשים המעשים והאמירות לאדם סביר שמתבונן מן הצד [ע"פ 2326/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.3.2012); ע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.5.2013); ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל (7.10.2015)]. בע"פ 616/83 דוד פליישמן נ' מדינת ישראל, לט(1) 458, 449 (1985), נקבע שמעשה מגונה הוא מעשה שיש בו על-פניו "אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של אדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע".
- (48) אשר ליסוד הנפשי לעבירה, נדרש כאמור, כי המעשה נעשה במטרה ל-"גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". היסוד הנפשי יכול שיילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות שבהן בולט האופי המגונה של המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי עושה המעשה התכוון להשיג אחת משלוש המטרות המנויות בחוק העונשין [ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 179 (2004); בע"פ 9603/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.9.2011)]. חשוב לציין, כפי שנקבע בפסיקה, כי תכלית ההגנה של עבירה זו פורשת את כנפיה על הגנת הכבוד, הפרטיות והצנעה של הקורבן [עניין פלוני לעיל, פסקה 14; ע"פ 6269/99 אברהם כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2), 496 507 (2001)].
- מן הכלל אל הפרט
- (49) מחומר הראיות והעדויות עולה, כי זולת מספר נקודות, לא קיימת מחלוקת אמיתית בין הצדדים ביחס למרבית העובדות הרלבנטיות שמתוארות בכתב האישום וגם אלו שמתארות את תקופת אשפוזה של המתלוננת בבית החולים, ואלה עיקריהן:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

- המתלוננת אושפזה בבית החולים בתחילת חודש 11/2018 לשתי תקופות עוקבות אותן מפרידים ימים בודדים [מוצג תא/2].
- לפני ובמהלך שני האשפוזים סבלה המתלוננת מחולשה גופנית לעתים עד כדי חוסר יכולת לעמוד בעיקר באשפוז הראשון. כמו כן, במהלך האשפוזים היא טופלה, בעיקר באמצעות אנטיביוטיקה.
- באשפוז השני היא הייתה בחדר 17 ולאחר מכן עברה לבקשתה לחדר 15 בשל רעש מצפצופי "המוניטור". בנוסף, אין מחלוקת שבחדר 15 שהתה המתלוננת עם מאושפזת מבוגרת במצב סיעודי ועקב ריחות בחדר שהפריעו לה, היא ביקשה ביום 8.11.2018 העברה לחדר אחר.
- אין מחלוקת שבמהלך האשפוז השני, הייתה המתלוננת מחוברת בזרועה השמאלית לעירוני צמוד וכי ביום 8.11.2018 העירוני החל לטפטף וזה טופל.

(50) בעיקר, אין מחלוקת, כי סמוך לאחר השעה 23:00 לערך, קראה המתלוננת לעמדת האחיים באמצעות פעמון ההתראה, הן על מנת להסדיר את העירוני שטפטף שוב הן כדי לבקש העברה לחדר אחר. שעה זו היא שעת חילופי משמרות במחלקה. הנאשם ניגש לחדר במענה לקריאה זו. בין הנאשם לבין המתלוננת לא הייתה היכרות קודמת. הנאשם הסדיר את העירוני, ובאותו מעמד היא ביקשה ממנו כאמור לעבור חדר. הנאשם אמר שאין חדרים פנויים. לאחר מספר דקות הוא שב לחדר ובישר לה כי נמצא חדר פנוי "לבד" עבורה; המתלוננת ששמחה, קמה ממיטתה כדי לאסוף את חפציה מהארון הניצב מצד ימין. תוך כדי עמידה, הנאשם שעמד לצדה (המתלוננת טוענת כי הנאשם עמד מימינה והנאשם טוען כי עמד משמאלה), באופן פתאומי, הוא החזיק בראש שלה והושיט את ידו הימנית שנגעה בפלג גופה השמאלי. הוא הזיז את היד לאחר שהמתלוננת הדפה אותה בידה אך המשיך להחזיק בראש שלה. רגעים לאחר מכן, היא שכבה על המיטה באלכסון כשרגליה על הרצפה, הוא הרים את רגליה, יישר את שכיבתה, כיסה אותה ויצא מהחדר.

(51) המחלוקת מתמקדת בשאלות אלו: האם היה "ליטוף" של כף היד במהלך הטיפול בעירוני, האם הנאשם החזיק את ראשה של המתלוננת "באקט מיני" ו-"מישש" את שדה, האם הנאשם "ליטף" את ישבנה של המתלוננת עת שכבה על המיטה.

(52) על מנת למקד את ציר הזמן של התרחשות האירועים, המסרון הראשון ששלחה המתלוננת לחברתה ר' היה בשעה 23:36. באותו פרק זמן נשלחו ארבעה מסרונים עוקבים. כפי שהיא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

כתבה (לפי סדרם בהתאמה): "אחד האחים פה מטריד אותי", "נגע לי בציצי", "[...] מה אני עושה ????" ו-"אני לא יכולה לדבר כי הוא ישמע באלי למות!!!!". הנאשם התחיל את המשמרת שלו אותו ערב (לילה) בשעה 23:00. משמע, כל האירוע התרחש בחצי השעה הראשונה של תחילת משמרת העבודה של הנאשם. בנוסף, בתקופה זו, האירוע כלל, למעשה, שני ביקורים של הנאשם בחדר. ביקור ראשון היה לפי קריאת פעמון ההתראה (להלן: "הביקור הראשון"), וביקור שני היה מספר דקות לאחר מכן, כאשר הנאשם בישר כי בדק ומצא חדר פנוי (להלן: "הביקור השני").

(53) זולת עדות המתלוננת והנאשם ביחס למה שאירע בשני הביקורים אין עדויות ישירות נוספות. עדות המתלוננת היא יחידה כמשמעה לפי סעיף 54א בפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"ה-1975. לפי סעיף 54א(ג) בפקודה (שחל לעניין סעיף העבירה מושא האישום דה-כאן), "הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

הביקור הראשון

(54) לפי עדות המתלוננת במשפט, מטרתו של ביקור זה היו שתיים, הסדרת העירווי והבקשה למעבר חדר. ואולם, בהודעתה במשטרה [מוצג נ/2] שנגבתה פחות מארבע שעות לאחר האירוע, אין זכר לסוגיית העירווי. כל שנאמר שם: "היום בשעה לערך 23:30 לחצתי על לחצן המצוקה על מנת שהאח יגיע, הגיע אח ופתאום החזיק לי את היד ואמר שאין חדרים ושאני צריכה להישאר בחדר לאחר שביקשתי ממנו לעבור חדר"²⁰. בעדותה במשטרה מיום 29.8.2019 [מוצג נ/3] מסרה המתלוננת: "בשעה 23:00 לחצתי בפעמון כי גם האינפוזיה טיפטפה וגם רציתי שיעבירו אותי חדר כי היה מגעיל. ואז צילצלתי בפעמון והגיע אח שלא ראיתי לפני כן. הוא הגיע וניסה לסדר לי את האינפוזיה, ואז אמרתי לו אם אני יכול לךעזור לחדר אחר כי יש כאן ריח לא נעים קשה לי להיות פה. לציין שאני שכבתי במיטה, האח סיים לסדר את האינפוזיה, ביקשתי ממנו להעביר אותי חדר ואז הוא החזיק לי את כף יד שמאל, הרגשתי שהיד שלו מזיעה, הוא אל החזיק בחוזקה, תוך כדי שהוא מחזיק הוא אומר לי אני מצער אין לנו חדר וזא ליטף לי את כף היד (הערת חוקרת): המתלוננת מדגימה ליטוף עדין בגב כף יד שמאל שלה, זה ארך כמה

(²⁰) שורות 5-8

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

- שניות...²¹. באותה עדות במשטרה, מסרה המתלוננת כי באותה עת היא קפאה ואמרה לעצמה "אולי הוא אח רחמן" ואולי הוא מנסה להרגיע אותה.²²
- (55) עדותה של המתלוננת במשפט קרובה במהותה לזו מחודש 08/2019 במשטרה, אך בעדות במשפט לא העידה כי ידו של הנאשם הזיעה. הנאשם טען במשפט שהוא סובל מהזעת יתר אך לא צירף מסמכים רפואיים שמעידים על כך.
- (56) בכל אופן, המאשימה לא העמידה את הנאשם לדין בגין הליטוף הנטען של כף היד בביקור הראשון. סעיף העבירה מושא האישום מבוסס על מה שהתרחש בביקור השני, שבו החזיק הנאשם את ראשה של המתלוננת בחוזקה ומישש את החזה שלה. האירוע בביקור הראשון, אינו מבסס אחריות פלילית, אלא הוא מוזכר כחלק מתשתית העובדות שבכתב האישום.
- (57) עדות הנאשם במשפט לפיה ככל שהיה מגע פיזי הרי זה היה במסגרת הטיפול בעירוי²³, היא הסבר הגיוני וסביר בנסיבות העניין. שכן, לפי עדות המתלוננת, החיבור לעירוי היה בחלק הפנימי של הזרוע השמאלית²⁴ ולמעשה, כפי שהיה ניתן להתרשם בדיון עת הצביעה על מקום החיבור, המיקום שלו אינו רחוק מכף היד. לפי עדות הנאשם הוא ביצע מספר פעולות וגם "שטיפה" במסגרת הטיפול בעירוי²⁵. המתלוננת העידה, כי באותו יום העירוי טפף, ואף לאחר שהאחות סידרה זאת, זה חזר לטפף, לדבריה באותו יום: "אני רק זוכרת שהיה לי מים כל הזמן"²⁶, "היה לי מים באזור של היד"²⁷. למעשה, הטיפול בעירוי על-ידי הנאשם לא היה רק באמצעות בחינה חיצונית או בדיקת עין בלבד ללא מגע, אלא כלל התעסקות בחיבורים של צנרת העירוי, כאשר כזכור, בקצה צנרת זו קיים חיבור לזרועה של המתלוננת, אשר הרגישה כאמור, "מים באזור של היד". על-יסוד כל אלה, סביר שהיה מגע פיזי בלתי נמנע של ידו של הנאשם עם הזרוע של המתלוננת ואולי גם עם כף היד, כאשר מגע זה היה בסביבה רטובה עקב הטפטוף, השטיפה או הסדרת חיבורי הצנרת. לעניין זה, לא הוכח לפניי שלנאשם הייתה כל כוונה פלילית או מינית מאחורי מגע זה, גם אם נניח שהוא בא מתוך רחמים או נועד לעידוד.

שורות 33-39 (21)

שורות 41 ו-50 (22)

שורה 26 בעמוד 82, דיון מיום 16.3.2021 (23)

עמודים 57-61, דיון מיום 11.2.2021 (24)

עמודים 14-15, דיון מיום 16.3.2021 (25)

שורות 18-19 בעמוד 57, דיון מיום 11.2.2021 (26)

שורות 16-17 בעמוד 58, דיון מיום 11.2.2021 (27)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(58) חשוב לזכור שאין היכרות מוקדמת בין המתלוננת לבין הנאשם וזה היה דקות ספורות עד רבע שעה לאחר שכבר החל את משמרת העבודה שלו. כעולה מדברי המתלוננת במשטרה מחודש 08/2019 [מוצג נ/3], היא הבחינה כי זה "מוזר" שהוא נוגע בידה ואף קפאה, אך ניסתה להסביר לעצמה שאולי הוא אח רחמן ומרגיע נוכח תחנוניה לעבור חדר. היא סיפרה במשטרה, כי היא התחננה ואולי אף דמעה "בגלל שרציתי שיחליפו לי חדר". כאשר נשאל על כך בעדותו, תהה הנאשם מדוע "ירגיע" אותה, לדבריו: "נכנסתי בשניות לזמן קצר, מאיפה אני יודע מה, מה יש לה? אני לא מכיר אותה פשוט"²⁸.

(59) בעדותה במשטרה מחודש 08/2019, תיארה המתלוננת את מצבה לפני שנכנס הנאשם בביקור הראשון, כלהלן:

"הייתי עייפה. הייתי מתוסכלת ומובעסת שלא שמים אותי בחדר נורמלי. התחננתי אליו שימצא חדר אחר. הרגשתי חסרת אונים כי רציתי חדר נורמלי, רציתי לישון נורמלי. אולי דמעתני קצת שאח בא בגלל שרציתי שיחליפו לי חדר. התחננתי לאח שימצא פיתרון. ביקשתי שימצא חדר. אז הוא מצא לנכון ללטף לי את היד ולהגיד לנו אין לנו חדר אם יהיה משהו אני אגיד לך"²⁹

(ההדגשות אינן במקור)

(60) הנאשם העיד לפניי, כי כאשר פגש את המתלוננת לראשונה בביקור הראשון, הדיבור שלה היה "ממש" חלש ו-"בקושי" הצליח להבין את מה שהיא רוצה לומר. בהמשך הסביר (בהגינות רבה יש לומר וכפי שיובהר בהמשך), כי "מפגש ראשון כאילו היא הייתה עדיין במיטה יעני, כאילו אני רק התרשמתי מהקול שלה שהיא חלשה, אבל כאילו אני לא ראיתי שהיא קמה והולכת ואיך היא הולכת"³⁰.

(61) עד כאן לעניין הביקור הראשון. אמנם התרחשות הדברים בביקור זה אינה מבססת ביצוע עבירה פלילית כלשהי אלא היא כאמור חלק מתשתית העובדות שבכתב האישום³¹. בענייני, קיימת חשיבות של התיאור לעיל, לצורך הניתוח של התפתחות האירועים בביקור השני, שהוא בבסיס האישום והעבירה המיוחסת לנאשם. לדידי, כבר ברקע של הביקור השני, דלקו שתי נורות אשר אורן המשולב יכול לחדד את האבחנה בין האמת הסובייקטיבית כפי שתוארה על-ידי המתלוננת (בעדות מהימנה ובטוחה כאמור) לבין האמת האובייקטיבית

²⁸ שורות 8-9 בעמוד 83, דיון מיום 16.3.2021

²⁹ שורות 44-48

³⁰ עמוד 27, דיון מיום 16.3.2021

³¹ שורות 5-13 בעמוד 16, דיון מיום 26.4.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

למה שהתרחש בפועל. מזווית אחרת: אור זה מאיר את הסברי הנאשם לאופן התרחשות הדברים, בעיקר בשתי סוגיות אלו: האם הנאשם שב לחדר מיוזמתו; המונולוג הפנימי שניהלה המתלוננת.

הביקור השני

(62) ביקור זה החל עת נכנס הנאשם לחדר ובפיו בשורה לפיה נמצא חדר לבד עבור המתלוננת שתוכל להתפנות אליו אותו ערב. תחילה אתייחס לשתי הנורות לעיל, ולאחר מכן אנתח את האירועים שקרו במסגרת ביקור זה, פרשנות המתלוננת אל מול הסברי הנאשם.

(63) אין מחלוקת שביקור זה היה מספר דקות לאחר הראשון. לכאורה, בשונה מהראשון, השני היה ביוזמת הנאשם ולא לפי קריאת המתלוננת. ברם, לטעמי - אין הדבר כך. כפי שעולה מעדות המתלוננת במשטרה, כמצוטט לעיל, לאחר שהיא התחננה לפני הנאשם (ואולי אף דמעה) כי תעבור חדר, הוא אמר לה, כדבריה: "אם יהיה משהו אני אגיד לך". משמע, פנייתו המאוחרת של הנאשם למתלוננת, אינה יוזמה אישית שלו, אלא היא למעשה המשך של טיפולו בבקשתה לעבור חדר, בקשה שנותרה "פתוחה" עם עזיבתו את חדרה בביקור הראשון, וזו הנורה הראשונה.

(64) נראה כי שובו של הנאשם לחדרה של המתלוננת זמן קצר לאחר הביקור הראשון כשבפיו תשובה קונקרטיית על בקשה שהעלתה באוזנו מספר דקות עובר לכן, כל זאת זמן קצר לאחר שכבר החל את משמרתו ומבלי שתהיה בין הצדדים כל היכרות מוקדמת - נסיבות אלו כבר מחלישות את התזה המשתמעת מהאישום לפיה הנאשם חזר לחדר בביקור השני ופעל כפי שפעל ממניע מיני.

(65) נורה שנייה: מדברי המתלוננת, בעיקר אלה שמסרה במשטרה בחודש 08/2019, כבר בביקור הראשון, היא התחילה במונולוג פנימי, מעין דו-שיח, שמתחולל אצלה בין הרגש שלה לבין הראש, על רקע המגע הפיזי ("הליטוף" כגרסת המתלוננת) עם כף ידה בביקור הראשון. היא תהתה מדוע הנאשם עשה זאת. בעדותה לפני העידה: "זה היה לי נורא מוזר. ואני חושבת לעצמי מה הוא עושה? למה הוא עושה את זה? למה הוא מחזיק לי את היד ומלטף אותה"³², "אני חשבתי בראש שאולי הוא מרגיע אותי 'לא נורא, לא קרה שום

³² שורות 10-12 בעמוד 12, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

דבר'. אני לא יודעת, ניסיתי לחשוב מה זה יכול להיות, כי זה היה קצת מוזר"³³, ובהמשך העידה: "אני רק זוכרת שהלב שלי התכווץ ולא הבנתי כל כך, אבל ניסתי לחשוב שזה נורמלי ומקובל. והוא אח שרוצה לעזור"³⁴. המתלוננת הרגישה שהיא "קופאת" ו-"כזה מתכווצת"³⁵. היא לא עשתה עם זה דבר. בעדותה במשטרה ביום 29.8.2019 העידה: "הרגשתי בראש שהוא מנסה להריע אותי. חשבתי בראש שהוא אח רחמן. חשבתי שזה מוזר אבל אמרתי לעצמי שזה אולי הגיוני שהוא מלטף אותי. בתחושה בבטן זה היה לי מוזר"³⁶. האינדיקציות למונולוג זה קיימות בעוד מקומות בעדותה האמורה עת סיפרה: "בראש שלי באותו רגע אני אומרת..."; "אמרתי לעצמי..."; ועוד.

(66) למעשה, כבר בביקור הראשון, החלה המתלוננת לבחון את השתלשלות האירועים, התנהגות הנאשם כלפיה והאינטראקציה ביניהם, בצורה חשדנית שהטרידה את חשיבתה. הא-ראיה, בביקור השני, עת קמה ממיטתה עם הפנים לארון כדי לארוז את חפציה, עמד הנאשם לצדה במרחק של כחצי מטר, וזה כבר נראה בעיניה "מוזר", וכך כדבריה בעדותה במשטרה ביום 29.8.2019:

"האח נעמד לידי, ממש קרוב אליי, אני אל אומרת לו כלום, הרגשתי שזה קצת קרוב. קא ידעתי בהתחלה אם זה רק בתחושה שלי. הרגשתי משהו מוזר..."

המרווח ביננו היה חצי מטר, חשבתי לעצמי בראש שהוא אולי רוצה לראות שאני בסדר. אני ממש ניהלתי מונולוג בין הראש שלי להרגשה. ההרגשה אמרה שזה לא בסדר, הראש אמר לי שהוא כנראה רוצה לראות שאני בסדר"³⁷

(ההדגשות אינן במקור)

(67) יוצא אם כן, כי אין זה בלתי נמנע, ואולי אף סביר ביותר, שכל פרשנות המתלוננת להתרחשות האירועים לאחר מכן (החל מאחזית הראש בחזקה ומה שאירע בהמשך), תהיה מושפעת מההתבוננות החשדנית שלה כלפי התנהגות הנאשם, בפרט ברובד המיני, התנהגות שהחלה לדבריה כאמור ב-"ליטוף" של כף היד.

(68) עם שתי נורות אלו, אבחן את התפתחות האירוע בביקור השני.

³³ שורות 20-23 בעמוד 14, דיון מיום 11.2.2021

³⁴ שורות 2-3 בעמוד 15, דיון מיום 11.2.2021

³⁵ שורה 1 בעמוד 16, דיון מיום 11.2.2021

³⁶ שורות 50-51

³⁷ שורות 61-63

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

גרסאות המתלוננת והנאשם ביחס לאירוע השני

(69) בהודעתה שנגבתה ממנה בבית החולים במהלך אשפוזה, ביום 9.11.2018, פחות מארבע שעות לאחר האירוע (בשעה 03:00 לערך), היא סיפרה:

"אחרי כמה דקות הוא חזר ואמר שיש חדר פנוי שאני יכולה לעבור אליו לבד ואז קמתי ועמדתי לארוז את החפצים שלי וכשעמדתי הוא נעמד לידי בזמן שאני עומדת הנ"ל נגע לי בתחת בליטוף ולאחר שארזתי את הדברים שלי הוא תפס לי את הראש ושם על החזה שלו ותוך כדי שהוא מחזיק לי את הראש הוא שם את היד שלו השניה על החזה שלי ואז הדפתי את היד שלו ממני הוא המשיך להחזיק את הראש שלי בחוזקה ולא היה לי כוח להתנגד מכיוון שאני חולה ולא יציבה, ובאיזה שהוא שלב אמרתי לו לא לגעת בי ואז הוא שיחרר ולאחר מכן נשכבתי על המיטה הוא כיסה אותי וגם שהוא כיסה אותי הוא נגע לי בישבן תוך שהוא מכסה אותי ואמרתי לו תעזוב אותי אני בסדר ואז הוא הלך"

(70) תיאור דומה, אך בצורה קצת יותר מורחבת ומקיפה, קיים בהודעת המתלוננת במשטרה ביום 29.8.2019 וגם בעדותה במשפט ביום 11.2.2021. עם זאת אעיר, כי המתלוננת שללה בעדותה כי הנאשם ליטף את ישבנה בזמן העמידה מול הארון. עדותה הייתה עקבית, וכאמור בטוחה ואמינה.

(71) לפי עדות הנאשם לפניי (על גרסתו במשטרה אתייחס בהמשך), עת נכנס לחדר בפעם השנייה ובישר לה על החדר הפנוי, קמה המתלוננת ממיטתה כדי לאסוף את חפציה מהארון הימני. הוא עמד משמאלה במרחק של כחצי מטר. היא קמה באיטיות ולא הייתה יציבה. באופן פתאומי היא עמדה ליפול, וכי אז התקרב אליה, בזרועו השמאלית הוא החזיק בראשה והושיט את ידו הימנית אל מתחת לבית השחי השמאלי שלה לכיוון הגב זאת כדי לייצב אותה מפני נפילה. הנאשם העיד, כי ייתכן והחלק הפנימי של זרוע ידו נגע בחזה של המתלוננת במעין "שפשוף". הוא שלל מישוש של החזה, אך הסביר שזה היה "פתאום", תגובה "ספונטנית" ועניין של "שניות". הנאשם העיד גם שהמתלוננת הסירה את ידו בידה אך לא ביקשה ממנו בדיבור כי יסלק את ידו. הוא השכיב אותה על המיטה באלכסון כאשר חלק גופה העליון למעלה ורגליה על הרצפה, ואז הושיט יד מאחורי גבה והרים את רגליה כדי ליישר את שכיבתה. לאחר מכן, הוא הרים את מעקה המיטה וכיסה אותה. הנאשם לא שלל את האפשרות כי נגע בה עת הרים את המעקה או עת כיסה אותה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

עדות הנאשם אף היא הייתה מהימנה, הסבריו סבירים והגיוניים ולכן נתתי בהם אמון, זאת מטעמים אלה:

ראשית - עדות הנאשם במשפט

(72) בעדותו לפניי, שנמשכה כשלוש שעות (מתוכן כשעתיים חקירה נגדית), הקרינ הנאשם ביטחון בתשובותיו, ענה על כל השאלות שהוטחו בו וחלקן היו שאלות קשות, ובעיקר הניח הסברים סבירים להתרחשות האירועים, ביניהם הסבר מקצועי שעניינו הגנה על הראש בעת נפילה. לא התרשמתי כי הנאשם ניסה להתחמק ממתן תשובות גם כאשר נשאל שאלות קשות שמצביעות על פערים או סתירות - לכאורה - עם חקירתו במשטרה.

(73) בנוסף, בשום שלב בעדותו לא התייחס הנאשם בחוסר כבוד למתלוננת וודאי שלא השמיץ אותה או ייחס לה כוונת זדון או אף חוסר תום לב. אדרבא, מתשובותיו בחקירה נראה שהוא חס על כבודה ומהימנותה, כך כאשר הוא נשאל מפורשות על-ידי באת-כוח המאשימה אם המתלוננת "שיקרה", הוא השיב: "לא יודע, בחלק אולי התפיסה שלה של העניין הייתה אחרת כאילו", המשיך: "אני לא, אני לא אמרתי שהיא משקרת או לא משקרת, זה מה שהיה לה בראש זה ככה כאילו היא פירשה את העניין ככה"³⁸.

שנית - מצבה הרפואי של המתלוננת

(74) הנאשם הסביר בעדותו לעניין פרק זה במסכת האירועים, כי עת קמה המתלוננת ממיטתה, היא הייתה חלשה ולא-יציבה. בנדון דנן, לא מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת (לפיה היא עמדה יציבה) על גרסת הנאשם בנדון. כזכור, הנאשם העיד כי עת ראה אותה בביקור הראשון, היא הייתה במיטה הסיק שהיא חלשה "רק" מהדיבור החלש שלה. לא התרשמתי שהנאשם ניסה להאדיר או להגזים בתיאור חולשת המתלוננת. רק בביקור השני, הוא מסר בעדותו לפניי, בזו הלשון: "התרשמתי שהיא חלשה בואי נגיד, שהיא קמה מהמיטה כאילו לאט לאט, שהיא בואי נגיד העמידה שלה היא לא יציבה". עוד לפי עדותו, אם הוא היה רואה שהיא הייתה "בסדר", אז הוא היה יוצא מהחדר שכן כדבריו: "לא חסר לי עבודה כאילו בחוק"³⁹. הנאשם המשיך בעדותו: "אבל אני, אתה רואה מולך ואתה מזהה בן אדם כאילו אם הוא חלש או לא כאילו מהעמידה שלו, איך הוא קם, איך הוא

³⁸ שורות 2-6 בעמוד 82, דיון מיום 16.3.2021
³⁹ עמודים 27-28, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

זה...ואנחנו בואי נגיד עובדים בבית חולים ובתחום כל הזמן אז אנחנו רואים, יש לנו ראייה כאילו, אנחנו מבינים מה זה פחות או יותר. אני לא באיתי נפילתי אתמול בבית חולים, יש לי 12 שנה, אז אני יודע לזהות פחות או יותר. לא כאילו שאני מומחה אבל יש לי עדיין, יש לי את הראייה⁴⁰. גם כאן, לא התרשמתי כי הנאשם מנסה להפריז בתיאור חומרת מצבה הרפואי של המתלוננת - דבר שיכול לשרת את הגנתו דווקא - כך שלא אמר שהיא התעלפה או איבדה הכרה, אלא הסתפק בתיאור מתון לפיו היא לא הייתה יציבה, "איבדה שיווי משקל", "כמו מתנדנדת", "עומדת ליפול כאילו" ו-"כמו מתעלפת"⁴¹.

(75) כאן המקום לעמוד על רקע האשפוז וחיבתו. סיבת פנייתה לבית החולים, כזכור וכפי שעולה מסיכומי האשפוז [מוצג מ/א/2], בשני האשפוזים, סבלה המתלוננת מתחלואה זיהומית. באשפוז הראשון מיום 2.11.2018, היא סבלה מחולשה פיזית ומחום. נוכח חולשתה, פונתה המתלוננת לבית החולים באמבולנס. כך גם באשפוז השני מיום 7.11.2018, היא פונתה לבית החולים ברכב אימה ולא בכוחות עצמה. גם כאן, היא סבלה מחולשה ומחום. בסיכום מיום 9.11.2018 נרשם שקיים חשד ל-"טייפואיד". לפי עדות המתלוננת לפניי, לאחר חזרתה מהודו החלה לסבול מחום ומחולשה פיזית, דבר שהתבטא בקושי בהליכה, קושי לעמוד עצמאית ולדבריה זה "התחיל מאוד מאוד קיצוני"⁴². בתקופות אשפוז, נטלה המתלוננת אנטיביוטיקה בתדירות גבוהה, וכלשונה בהודעתה במשטרה מיום 29.8.2019: "הייתי על אנטיביוטיקה כל השבוע".

(76) לעניין נטילת האנטיביוטיקה בתדירות גבוהה כאמור, קיים חיזוק בעדות עדת התביעה ד', שהיא כאמור אחות במקצועה ונזעקה למחלקה מיד לפי קריאת האח האחראי. היא "העיפה מבט" בעצמה על תיקה הרפואי של המתלוננת אותו לילה ומצאה שהיא נטלה "אנטיביוטיקות", ולא רק, גם מפי האח האחראי היא שמעה: "כשבאתי כאילו לדבר עם אח אחראי. אמרתי מה אני מקבלת? אמר תראי, אנטיביוטיקה, אנטיביוטיקה"⁴³. מהתרשמותי מעדות העדה, הגם תיארה את הסיטואציה שבה סייע הנאשם למתלוננת באופן שונה ממה שאינו שנוי במחלוקת, אלא שלא מצאתי לפקפק בעדותה ביחס לנטילת הכמות הרבה של אנטיביוטיקה והשפעתה על הגוף.

שורות 1-7 בעמוד 28, דיון מיום 16.3.2021 (40)

שורות 14-32 בעמוד 28, דיון מיום 16.3.2021 (41)

שורות 1-2 בעמוד 8, דיון מיום 11.2.2021 (42)

עמוד 155, דיון מיום 11.2.2021 (43)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(77) לפי עדות ד', אנטיביוטיקה מחלישה את "הבן אדם" מבחינה פיזית כך שקשה לו לקום או ללכת⁴⁴, שכן, כך לדברי העדה: "כי מערכת החיסונית, ברגע שגם ככה היא קצת חלשה ובן אדם מקבל את אוסף של אנטיביוטיקות מה שהיה. אני לא זוכרת איזה טיפול תרופתי, אבל אני זוכרת שזה היה הרבה ממה שהיא קיבלה. היא קיבלה זאת אומרת גרירה של טיפולים אנטיביוטיים. שזה יכול, איך זה יכול להיות בצורה, יש כזה שק שהוא פשוט גורם מן עודף אנטיביוטיקה גורם לשלשולים וזה גם מחליש מערכת חיסונית. ובן אדם מאוד מאוד מפתח כאילו עמידות לאנטיביוטיקה והוא מאוד מאוד חלש"⁴⁵.

(78) אשר לאשפוז השני, לפי עדות המתלוננת בחקירה הנגדית, היא סבלה מחולשה קיצונית עד כדי קושי להתהלך בכוחות עצמה⁴⁶. ביום האירוע בפרט, העידה המתלוננת שבכוקר נטלה אנטיביוטיקה ואז התחיל שינוי משמעותי⁴⁷. לדבריה, היא הייתה יציבה, יכלה ללכת והסתדרה באופן עצמאי⁴⁸. ואולם, גם מעדותה ניתן היה להבין שהיא לא הייתה בקו הבריאות, אלא הייתה חלשה פיזית אך אולי לא בעוצמה גבוהה כפי הגעתה לבית החולים. ראו למשל מעדותה:

- "עדיין לא הייתי במיטבי כמו שאני בדרך כלל, אבל כבר הרגשתי יותר טוב. כן הייתי עייפה וכן הייתי מתוסכלת, זה היה אשפוז ארוך"⁴⁹;
- "אז כמובן שלא קפצתי מהמיטה, כי בכל אופן זה לא היה מצב שיכולתי להרשות לעצמי. אבל אני התיישבתי ואז נעמדתי. גם המיטה הייתה כאן והייתי בין המיטה לבין הארון אז אחזתי בידיות של המיטה ונעמדתי"⁵⁰ (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור);
- "אז לא הייתה לי שינה רצופה... הייתי גם קצת עייפה"⁵¹; "ברור שהייתי חלשה יחסית למה שאני בדרך כלל. אבל לא הייתי חלשה כמו, כמו שהגעתי"⁵²; "הייתי באמת עייפה. ואני אומרת את זה. הייתי גם חלשה ואני אומרת את זה. אבל באותו משפט אני גם אומרת שבאותו היום אני כבר הרגשתי הרבה הרבה יותר טוב ולא כמו ביום שהגעתי"⁵³, ועוד.

(⁴⁴) עמודים 153-154, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴⁵) שורות 18-25 בעמוד 153, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴⁶) שורות 20-23 בעמוד 48, שורות 2-3 בעמוד 49 ושורות 4-5 בעמוד 50, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴⁷) שורות 21-25 בעמוד 51, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴⁸) עמוד 9, דיון מיום 11.2.2021
 (⁴⁹) שורות 9-11 בעמוד 16, דיון מיום 11.2.2021
 (⁵⁰) שורות 4-6, עמוד 17, דיון מיום 11.2.2021
 (⁵¹) שורות 23-25, עמוד 25, דיון מיום 11.2.2021
 (⁵²) שורות 14-15, עמוד 52, דיון מיום 11.2.2021
 (⁵³) שורות 4-6, עמוד 71, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(79) על מצבה ביום האירוע ניתן גם ללמוד מעדותה במשטרה ביום 29.8.2019, לפיה: "אני ממש שמחתי והתרוממתי מהמיטה. ישבתי כל המיטה בהתחלה ואז לאט לאט ובאופן הדרגתי נעמדתי פיזית. את זה עשיתי לבד. לקח לי כמה רגעים כי הייתי חלשה. העמידה שלי הייתה איטית יותר מכל בן אדם בריא אך לא כמו קשישים"⁵⁴ (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). בהמשך עדותה במשטרה, כאשר נתבקשה להסביר את נפילתה על המיטה, נרשם: "אני פשוט היתי כל כך מסוחר... כל כך המומה, התיישבתי על המיטה ולאחר מכן נשכבתי"⁵⁵. בעדותה במשפט, כאשר נשאלה על ה-"מסוחר..." (ככל הנראה הכוונה "מסוחררת" לפני שחזרה בה המתלוננת בדבריה לפני החוקרת), היא שללה כי הייתה מסוחררת במצב הפיזי, אלא היא התכוונה למה שעברה מבחינה נפשית⁵⁶. אעיר, כי תשובת המתלוננת בהקשר זה אינה משכנעת דיה. שכן, בדברים שמסרה למשטרה פחות מארבע שעות לאירוע היא תיארה כי עת תפס הנאשם את ראשה בחוזקה, לא היה לה כוח להתנגד כי הייתה חולה "ולא יציבה"⁵⁷. בנוסף, החוקר שגבה את הודעתה האמורה של המתלוננת רשם בסוף ההודעה: "המתלוננת אינה יציבה וניראת מוטשת ומבולבלת"⁵⁸.

(80) חיזוק לכך נמצא גם בעדות א', שהיא עדה מטעם המאשימה, ולפיה כאשר פגשה את המתלוננת לאחר קריאת האח האחראי, היא זוכרת בעצמה שהמתלוננת אמרה שהיא "הסתחררה אבל היא עדיין לא הרגישה שהיא מאבדת את זה והיא עומדת ליפול". אותה עדה שמעה גם מהנאשם שהוא אמר "שהוא הרגיש שהיא עומדת ליפול, אז הוא מהצד השני החזיק אותה כדי להשכיב אותה על המיטה. זה היה התיאור". עוד העידה א' כי הנאשם אמר לה: "החזקתי אותה חזק"⁵⁹.

(81) אם לא די בכך, במסרון הודעה קולית ששלחה המתלוננת לחברתה ר' (אחד מארבעת המסרונים המוקלטים במוצג מא/6) לאחר שכבר פגשה את האח האחראי ועם האחיות ד' ו-א', בו היא מציינת בקולה שהיא " (...לא ברור...) כאילו ברמות של...אני לא יודעת אני פה כאילו שזה הלילה השלישי שאני לא ישנה אני חייבת לישון כאילו זה לא הגיוני". במסרון כתוב ששלחה המתלוננת לחברתה למחרת האירוע, ביום 9.11.2018 בשעה 10:13

שורות 56-58 (54)

שורות 84-86 (55)

שורות 20-23 בעמוד 117, דיון מיום 11.2.2021 (56)

שורות 16-17 בעמוד 1 (57)

שורה 16 בעמוד 2 (58)

שורות 13-18 בעמוד 164, דיון מיום 11.2.2021 (59)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

[מוצג מא/1], לאחר שנשאלה אם הצליחה לישון היא השיבה "שלוש שעות", ובהמשך:
"כן אבל זה משו אחרי יומיים בלי שינה".

82) מכל האינדיקציות דלעיל, עולה המסקנה לפיה מצבה הרפואי הפיזי של המתלוננת שקדם לאירוע ובמהלכו, אולי לא היה ברמת חומרה כפי שהתקבלה לאשפוז עת לא יכלה ללכת כלל, אך לפני האירוע בזמן אמת היא סבלה מחולשה, בין מהטיפול האנטיביוטי בין מעייפות או מהצטברות של שני פקטורים אלה. לכן, מסתברת יותר המסקנה לפיה עת היא קמה ממיטתה לארון, כגרסת הנאשם, היא לא הייתה יציבה בעמידתה ואיבדה שיווי משקל, ולכל הפחות אי-יציבות עמידתה אותתה או יצרה מצג שלפיו היא עומדת ליפול, דבר שהצריך את התערבותו המידית של הנאשם הנוכח בחדר, בהיותו צוות טיפולי, ליתן יד לעזר.

שלישית - המרחב הצר והסברו של הנאשם להתנהגותו

83) עת עמדה המתלוננת מול הארון, אין מחלוקת שבמרחב עמידתה, מאחוריה הייתה מיטה עם המעקה שעשוי מברזל⁶⁰, מימינה קיר וממולה ארון. על המרחק בין המיטה לבין הארון, אישרה המתלוננת בעדותה את תיאור בא-כוח הנאשם: "זה כאילו לקום מהמיטה ואת עומדת מול הארונית", המתלוננת הוסיפה שזה "לא היה מרחק כאילו ללכת"⁶¹. מדובר אפוא במרחב צר. בנסיבות אלו, ללא ספק, צניחה או נפילה של הגוף עלולה להביא לפגיעה בראש בין באחת החזיתות בין ברצפה, על כל הנובע מכך.

84) הנאשם העיד כי בעת נפילה, אז יש למנוע את הנפילה וגם להגן על הראש שגם אם היא מתרחשת, הראש יהיה מוגן. לפיכך, הוא החזיק בזרועו את ראשה של המתלוננת בחוזקה, ולא הרפה גם לאחר שהמתלוננת הדפה את ידו השנייה. בידו השנייה, הוא הסביר כי רצה לייצב אותה זאת כנגד כובד משקלה, קרי: שמא לא תיפול בצד האחר, וזאת עשה כשתמך בה בהושטת זרועו השנייה תחת בית השחי שלה. הנאשם הסביר כי תגובתו הייתה ספונטנית שכן מדובר באירוע פתאומי וזה נמשך שניות ספורות.

⁶⁰ ראו גם: שורות 8-12 בעמוד 89, דיון מיום 11.2.2021

⁶¹ שורות 11-14 בעמוד 36, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

85) על הצורך במיגון הראש בעת נפילה כפי שהעיד על כך הנאשם, קיימים חיזוקים בעדויות עדות התביעה ד' ו-א'. בנוסף, גם מעדות החברה ר' היא לא שללה תגובה ספונטנית של החזקת הראש במקרה של נפילה (ראו לעיל עדויות העדים). אוסיף, כי מדובר בתיאור הגיוני וסביר, שכן ברי לכל בר-בי-רב כי הנזק אשר היה עלול חלילה להיגרם לראש עקב שבר שמקורו תאונה, עולה בחומרתו מכל נזקי שברים של איברים אחרים.

86) ובכן, תגובה מקצועית מחייבת הגנה על הראש. הנאשם מעין "התנפל" על המתלוננת ואחז בראש שלה בחוזקה בזרועו השמאלית בצורה כזו שהוא מקיף את ראשה בזרועו וזאת על מנת לספק לראש מעטפת הגנה.

87) אשר לשימוש בידו השנייה על מנת לתמוך במתלוננת כנגד הנפילה, אישר הנאשם כי ייתכן ותוך כדי תנועה, נגעה ידו או זרועו הימנית בחזה שלה בסוג של "שפשוף" ולא מימוש. יותר מזה, מעדות הנאשם אף ניתן היה להבין שיש להתחשב בכך שהמתלוננת כמעט נפלה ארצה ולכן יש משמעות לזווית העמידה שלה מולו במעמד זה, דבר שיש בו להסביר את תחושת המגע⁶². עוד אזכיר, כי גרסת המתלוננת לפיה הנאשם "מישש" עלתה רק מספר חודשים לאחר האירוע, בהודעתה במשטרה מחודש 08/2019. ביום האירוע היא כתבה מסרון ל-ר' לפיו הנאשם "נגע לי...", וכעבור כארבע שעות סיפרה לשוטר בבית החולים שהנאשם "שם את היד שלו...".

בכל אופן, גם כאן, לא ניתן לומר כי הסברו של הנאשם הוא בלתי סביר או שמא סבירותו נמוכה. התנועות הרגעיות אותה עת שהתבטאה בהכנסת הזרוע הימנית של הנאשם אל מתחת לבית השחי השמאלי של המתלוננת כדי לייצב אותה, יכולה בסבירות לא מבוטלת ליצור מגע בלתי נמנע עם דופן החזה השמאלי. אעיר בהקשר זה, כי המתלוננת לא ראתה שהנאשם מישש את החזה שלה אלא היא הרגישה זאת. הראש שלה הוחזק בחוזקה. תחושה "המישש" בנסיבות אלו יכולה להיות מוסברת אפוא גם בדינמיקה המתוארת לעיל שנוצרה באופן פתאומי וכתגובה ספונטנית.

88) אין מחלוקת כי עת הדפה המתלוננת את ידו של הנאשם, הוא לא התנגד והזיז את ידו. בדין לפניי אף הסביר כי הרגיש שזה לא נעים למתלוננת כמו שגם לא היה לו נעים, אך המשיך להחזיק בראש, כך כדבריו:

⁶² עמודים 66-67, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

"(הנאשם..): כאילו... מה זה עשתה ככה? אני לא זוכר איך, אבל כאילו שלא היה לה נעים אז רצתה כאילו להזיז את היד הזאת, את היד. עורכת דין מיכל אזולאי: כי לא היה לה נעים?
 "(הנאשם..): מה?
 עורכת דין מיכל אזולאי: כי לא היה לה נעים?
 "(הנאשם..): יכול להיות.
 עורכת דין מיכל אזולאי: אתה הרגשת...
 "(הנאשם..): זה ברור שלא היה לה נעים, את מבינה? וגם לא היה נעים לי גם, אל תחשבי שאני רוצה יעני לשים את היד שלי שם, כאילו שאני הרגשתי שזה שם כאילו מיד הורדתי את הזה, אבל עדיין ראש שלה שהיה ביד
 ש"ק"ר⁶³

(ההדגשה אינה במקור)

89) לעניין המגע של הראש של המתלוננת עם החזה של הנאשם, גם כאן, מעדות הנאשם ניתן היה להבין כי כאשר המתלוננת עמדה ליפול אז היא איבדה גובה. לדבריו:

"עורכת דין מיכל אזולאי: אז אתה מאשר שהראש שלך היה צמוד לחזה שלך?
 "(הנאשם..): נכון, אבל אל תשכחי שהיא כאילו שהיא עומדת ליפול, כאילו גם היא בגובה כאילו יורדת, כאילו.
 עורכת דין מיכל אזולאי: כן.
 "(הנאשם..): כאילו היא יורדת לכיוון הרצפה.
 עורכת דין מיכל אזולאי: הראש שלה היה צמוד לחזה שלך?
 "(הנאשם..): כאילו כן. שהחזקתי אותה שהיא עומדת, כן, החזקתי אותה"⁶⁴

90) גם לעניין הטענה ביחס "לליטוף" הישבן בסוף האירוע, לא הוכחה טענה זו. מלבד זאת שמעדות המתלוננת עלה כי אין מדובר בישבן אלא בחלק הימני העליון של הירך, הסברו של הנאשם לפיו לאחר שיישר את שכיבתה במיטה לא מן המגע כי נגע בגופה באופן לא מכוון עת הרים את המעקה וכיסה אותה, הוא הסבר הגיוני וסביר בנסיבות האירוע.

91) הסבריו של הנאשם לאופן התנהגותו, בפרט ביחס לנקודות המגע הפיזי שנוצרו, הם מניחים את הדעת ולכל הפחות, יש בהם לבסס תזה אפשרית סבירה חלף התזה המרשיעה שחותרת אליה המאשימה.

רביעית - תגובתו הראשונית של הנאשם למיוחס לו

92) אף שמדובר באירוע שהיו עדים לו הנאשם והמתלוננת בלבד, בשום שלב, הנאשם לא הרחיק, ולא ניתן להתרשם כי ניסה להרחיק את עצמו, מהמגע הפיזי שהיה בינו לבין

⁶³ שורות 17-19 בעמוד 73, דיון מיום 16.3.2021
⁶⁴ שורות 17-23 בעמוד 41, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

המתלוננת באירוע השני. החל מהשיחה שהייתה בינו לבין האח האחראי וכלה בעדותו במשפט. יש להזכיר, כי לפי עדות המתלוננת, האח האחראי לאחר ששוחח עם הנאשם, חזר אליה ואמר לה שהאחרון מסר "שהוא רק עזר לך"⁶⁵. כך גם, עדות התביעה ד' ו-א', גם הן שמעו מפי הנאשם עוד בליל האירוע, שהיה מגע פיזי בינו לבין המתלוננת אך זאת כדבריו עשה במסגרת העזרה שהעניק לה. לדידי, עובדה זו יש בה לחזק את מהימנות גרסת הנאשם, שלמעשה, מציגה כאמור תמונה חלופית מזו שבעיני המאשימה, לאופן שבו התרחשו הדברים בחדר.

חמישית - עדותו של הנאשם במשפט ביחס לגרסתו במשטרה

93 בניגוד לעמדת המאשימה, לא מצאתי פערים של ממש בין עדות הנאשם במשפט לבין דבריו שמסר בחקירתו במשטרה ביום 9.11.2018, בשעה 04:40, היינו כחמש שעות לאחר האירוע. בנושא זה, יצוין כי באת-כוח המאשימה, בחקירתו הנגדית של הנאשם, ניסתה להעמיד אותו על סתירות לכאורה בין עדותו במשטרה לבין עדותו במשפט.

94 במשטרה, העיד הנאשם כלהלן:

"חזרתי אל המטופלת ואמרתי לה יש חדר לבד את רוצה לעבור עכשיו או מחר, אמרה לי לא אני רוצה לעבור עכשיו, המטופלת הייתה חלשה ממש על הפנים, הורדתי לה את הדופן של המיטה מצד ימין בצד של הארון, והמטופלת התחילה לאסוף את הדברים שלה למרות שהיא עדיין מחוברת לנוזלים, אני עמדתי ליד המיטה וראיתי שהיא לא יציבה, החזקתי אותה והחזרתי אותה למיטה, לא הצלחתי להחזיר אותה לשכב במיטה כמו שצריך, ביד אחת החזקתי אותה מהגב והיד השנייה בידיים והחזרתי אותה למיטה וסידרתי לה את הראש שלה, אמרתי לה אם היא רוצה לעבור והיא לא ענתה לי וסגרתי לה את דפנות המיטה חזרה, אחריי רב שעה משהו כזה באה לאת האחראי ואמרה לו שנגעתי בגוף שלה תחת שלה או חזה שלה לא יודע...דיברו עם האחיות הכללית ומשטרה באו וזהו"⁶⁶
(ההדגשות אינן במקור)

95 ובכן, בתיאור דלעיל אין פירוט לאופן שבו החזיק הנאשם את המתלוננת (החזקת הראש והתמיכה בצד הגוף). ואולם, הוא מודה בחקירתו כי עמד סמוך למתלוננת, הבחין שהיא חלשה ולא יציבה, החזיק בה והחזיר אותה למיטה, ובהמשך אף יישר את שכיבתה. הנאשם כאמור, לא "הרחיק" את עצמו ולא שלל מגע פיזי בינו לבין המתלוננת. העובדה שהפירוט

⁶⁵ שורה 17 בעמוד 29, דיון מיום 11.2.2021
⁶⁶ שורות 21-28

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

חסר אינו מלמד בהכרח על סתירה. בעדותו לפני תיאור הנאשם כי היה תחת לחץ מהחקירה. הוא תיאר כי לאחר שהגיעה המשטרה לבית החולים, הוא עוכב בהמתנה במיון בליווי שוטרים למשך 2-3 שעות ולאחר מכן הובא לתחנה בניידת משטרתית⁶⁷. זאת הייתה פעם ראשונה שלו בניידת ובתחנה והלחץ "אדיר"⁶⁸. לגוף החקירה בתחנה, הוא אישר כי לא פירט בתיאור בחקירה כמו שפירט בעדותו במשפט זאת נוכח הלחץ שהיה שרוי בו. הוא תיאר: "אף אחד לא יכול לקלוט באיזה מצב אני הייתי כאילו שבאח הוא אומר לי ככה וככה, תגיד לי מה אני, אני רגיל למצבים כאלה כל יום אני עובר את המצבים האלה?"⁶⁹, עוד לדבריו: "בכלל לא נעים לי מכל הסיפור הזה. אני אומר לך שוב, פה אף אחד לא יכול להבין מה, מה העבודה שלנו בבית חולים. את יודעת שהעבודה שלי מתחילה מלהחליף חיתול ורחצה, עד מצב של החייאה? ולבצע עיסויים על חזה של בן אדם?"⁷⁰. על החקירה: "כל בן אדם עם מקרה כזה נכנס ללחץ, מפספס דברים פה, מפספס דברים שם, אז טבעי לגמרי"⁷¹.

96) כאשר נשאל בהמשך חקירתו במשטרה אם נגע בישבנה של המתלוננת, הוא השיב בשלילה והוסיף: "כשמטופל עומד ליפול אני לא חושב בדיוק איפה אני נוגע בו, אני קודם כל תופס אותו, מה נראה לך אני חושב על השטויות האלה?"⁷². בנוסף, וזה העיקר, כאשר נשאל לקראת סוף חקירתו האם יכול להיות שנגע למתלוננת באזורים מוצנעים כמו הישבן והחזה לא בכוונה, הוא השיב: "באותו רגע לא יכול להגיד לך כן או לא אני אהיה ישר, אני מה שאני זוכר שאני נגעתי לה מהרגליים והחזקתי אותה ושמתי אותה במיטה באלכסון במיטה"⁷³.

97) זה המקום לציין, כי כאשר נשאל הנאשם במשטרה אם "נגע למטופלת בחזה", הוא השיב בשלילה⁷⁴. האם תשובה זו מעידה בהכרח על חוסר מהימנות הנאשם - אינני סבור כך. ראשית: בחקירתו במשטרה, כאמור לעיל, הנאשם אמר כי לא יכול לאשר או לשלול אם היה מגע לא מכוון באזורים מוצנעים בגוף המתלוננת, הוא הסביר שרצה להחזיק אותה על מנת שלא תיפול כי היא הייתה "חלשה ממש על הפנים" ולא יציבה; שנית: בהקשר זה,

(⁶⁷) שורות 25-27 בעמוד 62, דיון מיום 16.3.2021
 (⁶⁸) עמודים 74-75, דיון מיום 16.3.2021
 (⁶⁹) שורות 16-17 בעמוד 61, דיון מיום 16.3.2021
 (⁷⁰) שורות 18-22 בעמוד 65, דיון מיום 16.3.2021
 (⁷¹) שורות 10-13 בעמוד 74, דיון מיום 16.3.2021
 (⁷²) שורות 39-41
 (⁷³) שורות 81-83
 (⁷⁴) שורות 42-43

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

חשוב לזכור כי החשד שהוטח לפני הנאשם בפתח חקירתו הוא "מעשה מגונה, בכך שהיום אתה ביצעת מעשה מגונה במטופלת במקום עבודתך, בכך שנגענת בה בגופה כמה פעמים תוך ניצול מצבה וכל זאת בניגוד לחוק" (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). על כן, שעה שהשאלה שנשאלה על-ידי החוקר הייתה סגורה ומכוונת באופן ישיר לביסוס החשד שהוטח לפניו, ושעה שהנאשם בחקירתו לא שלל קיום מגע לא מכוון כשהחזיק בה מפני נפילה, הרי אין בנסיבות אלו להסיק בהכרח שהנאשם לא מסר עדות אמת בחקירתו. בעדותו לפני הסביר הנאשם כי כאשר נשאל בחקירה - וגם בעימות - לעניין הנגיעות, השאלות היו סגורות והבין אותן שמדובר במגע מכוון ולכן השיב בשלילה.

98 זאת ועוד. כאשר נשאל הנאשם בחקירתו: "צחומר החקירה עולה שאתה שמת לה את הראש על החזה שלך, תגובתך?", הוא השיב: "לא שמתתי את הראש שלה על החזה שלי רק החזקתי אותה"⁷⁵. ובכך, גם כאן טוענת המאשימה כי הנאשם לא אמר אמת בחקירתו שכן בעדותו במשפט, הוא הודה כי החזיק בראש שלה והצמיד אותו על חזהו. בנושא זה, אינני רואה כי קיימת סתירה בהכרח. שכן, כפי שהסביר הנאשם בעדותו לפני, כי הבין את הפועל "שם" במובן של "הניח", כמו הורה שמניח את הראש של הילד על חזהו, וזה לא היה המצב בעניינה של המתלוננת, אשר החזיק את ראשה בזרועו קרוב מאד לחזהו ואולי אף הצמידו כדי לגונן עליו מפני נפילתה⁷⁶.

99 גם ביחס לשאלה העוקבת שנשאל בחקירתו: "היא ביקשה ממך בשלב כלשהו להפסיק לגעת בה?", הוא השיב: "לא, החזרתי אותה למיטה והיא בקושי תקשרה"⁷⁷. גם כאן, לא מצאתי סתירה בהכרח בין האמור לבין עדותו במשפט לפיה היא הדפה את ידו. הנאשם, שכאמור שפת האם שלו היא השפה הערבית, העיד במשפט כי הבין את השאלה "ביקשה" הכוונה האם המתלוננת ביקשה במלל (בדיבור) שיפסיק לגעת בה ולכן על זה השיב בשלילה⁷⁸. הנאשם לא הכחיש בעדותו כי כאשר היא הדפה את ידו הוא הרחיק אותה מיד והרגיש שכנראה זה גרם לה חוסר נעימות, לדבריו: "אמרתי לך שיש שלי שרציתי לתמוך בה כאילו שלא תיפול, יכול להיות שהיד שלי... נגעה ואני הרגשתי כאילו לא נעים אן משהו אז היא הזיזה לי את היד ואני הזזתי את היד"⁷⁹ (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). כאשר נשאל שוב על הנגיעה בחזה, העיד הנאשם: "מהאזור שם. אל תגידי לי חזה, כל

(⁷⁵) שורות 59-60

(⁷⁶) שורה 24 בעמוד 24 ושורות 1-3 בעמוד 42, דיון מיום 16.3.2021.

(⁷⁷) שורות 61-62

(⁷⁸) שורה 13 בעמוד 75, דיון מיום 16.3.2021

(⁷⁹) שורות 7-8 בעמוד 72 וכן עמוד 73, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

הזמן זה חזקה? זה מהאזור שם, שתפסתי אותה, פה האזור הזה היא כאילו היא הרחיקה לי את היד או לא רצתה אז כאילו הורדתי את היד, אבל עדיין ראש שלה ביד שלי⁸⁰. לעניין חוסר הנעימות, חזר על כך הנאשם והסביר: "זה ברור שלא היה לה נעים, את מבינה? וגם לא היה נעים לי גם, אל תחשבי שאני רוצה יעני לשים את היד שלי שם, כאילו שאני הרגשתי שזה שם כאילו מיד הורדתי את הזה, אבל עדיין ראש שלה שהיה ביד שלי⁸¹".

שישית - סוגיית ההתנשפות

100) אשר לסוגיית ההתנשפות, גם כאן לא מצאתי שיש בתיאור זה שעולה מגרסת המתלוננת כדי לשנות ממסקנתי דלעיל. הנאשם הסביר בעדותו כי במקרה שחולה נופל לפניו, אזי האדרנלין עולה ונדרש מאמץ פיזי להחזיק אותו. מכאן, אך טבעי כי המאמץ הפיזי הפתאומי שיופעל בנסיבות כאלה, יביא לדפיקות מואצות והגברת ההתנשפות.

סיכום ביניים

101) לאור כל האמור, מצאתי ליתן אמון בעדות הנאשם והסבריו.

102) סבורני כי קיים פער בין המהימנות הסובייקטיבית של המתלוננת והאופן שבו חוותה את הדברים, לבין האמת האובייקטיבית כפי שהתרחש בפועל. פרשנות המתלוננת לאירועים, לדידי, נבעה מטעות. יפים לעניין זה דברי כבוד השופט א' רובינשטיין בעניין ע"פ 7220/05 האני נימר נ' מדינת ישראל, פסקה ד' (31.5.2007):

"חברתי נדרשה לעניין הספק הסביר, והטעימה, על פי הפסיקה שגם סקרה, כי נדרש קיומו של ספק "סביר" ולא ספק בעלמא, כדי להצדיק זיכוי של נאשם בעת התקיימותה של גירסה מפלילה משמעותית. לעניין זה הציגה חברתי את ההבחנה בין מהימנות למשקל לגבי עדות המתלוננת. לדידי במקרה דנן, בניסוח שונה במקצת, השאלה היא של "מהימנות אובייקטיבית" מול "מהימנות סובייקטיבית". בנסיבות בני אנוש יתכן כי עד יעיד דבר שהוא מאמין בו ביותר, וגירסתו תהא מפורטת ומשכנעת, אלא שהיא עשויה לנבוע מטעות, או ממצב נפשי, ועל כן בסופו של יום הקושי הוא לייחס לדברים מהימנות "אובייקטיבית"

(ההדגשות אינן במקור)

⁸⁰ שורות 28-30 בעמוד 72, דיון מיום 16.3.2021
⁸¹ שורות 17-19 בעמוד 73, דיון מיום 16.3.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

חיזוקים למסקנה דלעיל

103) מהתמונה המצטיירת מחומר הראיות, נראה שהתזה אליה חותרת המאשימה ולפיה פעל הנאשם כפי שפעל "לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני" - אינה סבירה בנסיבות העניין. מכאן, לא הוכח היסוד הנפשי שבעבירה. אנמק.

104) ראשית: הביקורים כאמור, התרחשו זמן קצר לאחר שהחל הנאשם את משמרת העבודה שלו ולא הייתה כל היכרות קודמת בינו לבין המתלוננת. מכאן, אם נתרום מעט מעל הפסיפס הראייתי הקיים, נראה כי אין זה סביר שבנסיבות אלו, כבר גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לפגוע מינית במתלוננת, כבר בפתח משמרת העבודה שלו ורק לאחר מספר דקות של היכרות עם המתלוננת.

105) שנית: כאמור, בחדר המתלוננת הייתה מאושפזת אישה מבוגרת. נראה שהייתה מרותקת למיטה. בין המיטות היה וילון שהפריד את הראייה ביניהן. ואולם, כפי שעולה מעדות המתלוננת עצמה, אותה מאושפזת יכלה לדבר, והא-ראיה, ביום האירוע לאחר הביקור השני, היא ביקשה מהמתלוננת לקרוא לאח; בעדותה במשפט העידה: "אז כשקמתי, זאת שהייתה בחדר ביקשה שאני אקרא לאח. אני לא יודעת מה היא רצתה..."⁸², ללמדך שאותה מאושפזת הייתה מסוגלת לשמוע ולדבר. גם כאן, נשאל מה הסבירות שהנאשם יפגע מינית במתלוננת בחדר, סמוך למיטת המאושפזת המבוגרת, תוך נטילת סיכון על עצמו שהאחרונה תוכל לשמוע כל זעקה או צעקה מצד המתלוננת עקב "הפגיעה".

106) שלישית: כידוע, הנאשם כבר איתר ובישר למתלוננת שהיא הולכת לעבור לחדר שבו תשהה "לבד"⁸³. אם נניח כי גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לפגוע במתלוננת, מדוע יבצע את זממו בחדר מאוכלס דווקא, כשהוא יודע שהקורבן צפוי לעבור לחדר בודד.

107) רביעית (אחרון במיקום אך לא בחשיבות): במהלך האירועים בביקור השני, כאשר הנאשם החזיק את ראשה של המתלוננת בחוזקה ושלה את ידו לגופה (לדבריה, היא מישש את החזה שלה), אין מחלוקת כי עת הדפה את ידו בידה, הוא לא התנגד, הרחיק את היד שלו אך

⁸² שורות 9-10 בעמוד 29, דיון מיום 11.2.2021; ראו גם שורות 104-106 בהודעה במשטרה מיום 29.8.2019

⁸³ שורה 13 בעמוד 12, דיון מיום 11.2.2021; שורה 56 בהודעה במשטרה מיום 29.8.2019; שורה 9 בהודעה במשטרה מיום 9.11.2018

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

המשיך להחזיק את ראשה⁸⁴. התנהגות זו, גם כפי שהיא עולה מעדות המתלוננת, מעוררת תהייה שיש בה להטיל ספק כבד בתזה שמציגה המאשימה לפיה מדובר בפגיעה מינית. לטעמי, התנהגות זו יש בה חיזוק דווקא לגרסת הנאשם לפיה כל שרצה הוא להגן על הראש.

שכן, אם וככל שהנאשם פעל במחשבה פלילית לתקוף מינית את המתלוננת עת הצמיד את ראשה לחזהו ונגע בחזה שלה, הרי כאשר הדפה את ידו, סביר שהיה מגיב באחד משני האופנים: האחד - כפי שהסיר את ידו, הנאשם היה מרפה את אחיזה גם בראש ואולי אף מתרחק מהמתלוננת; השני - הוא היה מתנגד להדיפת ידו, ממשיך לאחוז בראשה ולגעת בחזה שלה חרף התנגדותה. הנאשם כאמור לא פעל כך או כך, אלא הרחיק את ידו אך המשיך להחזיק בראש, דבר שמחזק את המסקנה שהוא רצה להגן על הראש.

108) לטעמי, החיזוקים שמניתי לעיל, כל אחד מהם ולבטח כולם ביחד, בהצטרף לקבוע לעיל לעניין מהימנות גרסת הנאשם והסבריו, יש בהם כדי לבסס את הספק הסביר ואף למעלה מכך.

מחדלי חקירה

109) מחדל חקירתי ראשון, נעוץ בכך, כפי שהתברר במשפט, כי האח האחראי שהוא למעשה האדם הראשון⁸⁵ אשר פגש את המתלוננת ושמע מפיה את גרסתה למה שאירע והוא גם הראשון ששמע את גרסת הנאשם לאחר שניגש אליו עת סיים את שיחתו עם המתלוננת, מתברר כי הוא לא נחקר במשטרה. הוא גם לא זומן לעדות במשפט על-ידי המאשימה. מעדות האחיות ד' ו-א' עולה כי הוא קרא להן לגשת למחלקה. ד' אף העידה שהוא היה נרגש וגם בכה⁸⁶ שכן ככל הנראה לא התמודד בעבר עם אירוע כזה במחלקה.

110) החשיבות הרבה בעיני לעדותו של עד זה אינה נעוצה רק בכך שהיה בה כדי להאיר את עיני בית המשפט לעצם תוכן הדברים שמסרו המתלוננת והנאשם באוזנו, מצבם הנפשי אותה עת והלך רוחם, אלא שגם, מעדות הנאשם עולה כי לאחר הביקור הראשון בחדר המתלוננת, הוא פנה אליו ושאל לעניין חדר ריק עבור המתלוננת, והוא זה שאישר מעבר לחדר אחר.

⁸⁴ שורה 80 ושורה 132 בהודעה במשטרה מיום 29.8.2019; שורות 15-16 בהודעה במשטרה מיום 9.11.2018

⁸⁵ לאחר הנאשם עת פגשה אותו המתלוננת ואמרה לו שהמאושפזת הסיעודית קוראת לו, זאת בצאתה מהחדר כדי לחפש את האח האחראי ולדווח על מה שאירע

⁸⁶ שורה 12 בעמוד 133; שורות 16-17 בעמוד 134; שורה 1 בעמוד 136, דיון מיום 11.2.2021

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

ללא ספק, עדותו של האח האחראי יש בה להשליך אור על מה שהתרחש באותו ערב ואף לחזק או לכרסם במהימנות גרסת הנאשם לעניין השיחה שקיימו.

(111) מחדל חקירתי נוסף נעוץ בעובדה לפיה העימות שבוצע במשטרה בין המתלוננת לנאשם, צולם אך בדיעבד התברר שנוכח "טעות" במשטרה, הוא לא הוקלט שמע. ברי לכל בר-בי-רב כי לא מדובר בכשל טכני בנסיבות העניין, אלא מהותי זאת לנוכח השיבוש או השיבושים המסתמנים בדו"ח העימות [מוצג נ/4]. ראו למשל פסקה לא ברורה בשורות 45-47. הניסוח שם קטוע ולא נראה שהוא משקף באופן מלא את הדברים שנאמרו בעימות.

(112) על כך אוסיף, כי צפיתי בסרטון העימות [מוצג נא/5]. מדובר בסרטון בן כ-25 דקות. ברם, מצפייה בו עולות מספר תהיות: ראשית: מתחילתו ועד דקה 03:48 נראים הנאשם והחוקרת (השוטרת שהעידה בהליך) לבדם בחדר. המתלוננת נכנסה בדקה 03:48. משך אותה תקופה עד הדקה 03:48 מתועד דו-שיח לסירוגין בין החוקרת לנאשם, ואף במהלכו נראית החוקרת מוציאה מסמך, ככל הנראה מתיק החקירה, ומניחה אותו לעיני הנאשם שמעייץ בו ומחזיר לחוקרת. אין תיעוד לזה בתמליל [מוצג נא/4]. שנית: מהסרטון ניתן היה להתרשם, כי במספר נקודות זמן התנהל שיח ישיר בין הנאשם לבין המתלוננת, פעם הוא פנה אליה ופעם להיפך: (דקה 19:55 עד 20:16; דקה 20:33 עד 20:48; דקה 22:00 עד 22:11; דקה 24:57 עד 25:25). זולת מקום אחד בתמליל שבו מתועד שיח כזה (שורה 27), אין תיעוד נוסף. ללמדך כאמור שהתמליל אינו משקף באופן מלא את חילופי הדברים בעימות, ובהתאם לכך, משקלם הראייתי הן של דו"ח העימות הן של תקליטור הצילום, הוא מוגבל מאוד.

(113) לפי מושכלות היסוד, שיטתנו המשפטית אינה דורשת ראיות "מקסימליות", במובן זה שהשאלה אשר שואל בית המשפט לפני שהוא מרשיע בדין, האם הראיות שהונחו לפניו מוכיחות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, זאת במובחן מהשאלה אם היו ראיות אחרות ונוספות, שהן טובות יותר, ויכלה המאשימה להביאן [ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.7.2014)]. בכל אופן, לא כל מחדל חקירה מצדיק זיכוי. כפי שנקבע בע"פ 9306/20 מארון ברגות נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (29.4.2021), מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות "הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים", שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

114) ובכן, מדובר במחדלי חקירה. עם זאת אציין, כי למסקנתי בהליך הגעתי מאחר והמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה, הכל כמפורט לעיל. במילים אחרות, הייתי מגיע לאותה תוצאה בהליך גם מבלי להישען על שני מחדלים אלה, אשר לבטח אין בהם, בלשון המעטה, לתרום לביסוס הרשעה בדין.

לפני סוף - פרסום שמו של הנאשם

115) ההליך נדון עם הגשת כתב האישום בדלתיים סגורות. רק לאחר שהסתיימה פרשת ההגנה, ביקשה המאשימה כי הדיון יתקיים בדלתיים פתוחות וכי יפורסם שמו של הנאשם. לא ברור עיתוי הבקשה, גם אם יש בה צדק נוכח הערכים המוגנים בפרסום שם נאשם בעבירות מין, כל שכן מורשע בדין. בשעתו, הנאשם התנגד לכך מטעמיו. בהחלטה מיום 25.4.2021, הוריתי כי משהגיע ההליך עד הישורת האחרונה הבקשה תדון בפסק הדין.

116) לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, לאחר מתן הדעת לערכים המוגנים בעצם הפרסום מצד אחד, ומצד שני בהינתן תוצאת הכרעת הדין, באיזון בין אלה מורה על פרסום הכרעת הדין ללא פרסום שמו של הנאשם, וכמובן, ללא פרסום כל פרט מזהה של המתלוננת או של חברתה.

סיכום

117) כאמור, הנאשם הועמד לדין בגין ביצוע מעשה מגונה תוך הפעלת כוח, במסגרת עבודתו כאח בבית חולים והקורבן לכאורה, היא מאושפזת בה טיפל. לנאשם יוחס ביצוע עבירה של מעשה מגונה תוך הפעלת כוח, לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין.

118) לדידי, מדובר באירוע שיש בו שני קורבנות: המתלוננת אשר לפי "האמת" או המהימנות הסובייקטיבית שלה האמינה וממשיכה להאמין כי עברה פגיעה מינית במיטת חוליה בבית החולים, זאת בהתבסס על האופן שבו היא פירשה את התרחשות האירועים באותו לילה. לבטח, וכפי שהיה ניתן להתרשם מעדותה, זה הותיר אצלה תחושות קשות ומחשבות מתסכלות. ומנגד, ניצב הנאשם, שהוא אח במקצועו, מוערך בעבודתו, שהואשם בפגיעה מינית, לא פחות מאשר במטופלת עת הייתה מאושפזת במחלקה בה הוא עובד ולאחר היכרות של דקות ספורות עימה, אם לא פחות מכך. מזה מספר שנים הוא מתמודד עם עננה שחורה וכבדה שמרחפת מעל ראשו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11036-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני

(119) אני מזכה את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

הכרעת הדין תפורסם כאמור ללא כל פרט מזהה של המתלוננת וללא פרסום שמו של הנאשם.

ניתנה היום, ו' תמוז תשפ"א, 16 יוני 2021, במעמד הצדדים

מוחמד חאגי יחיא, שופט